

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

- A hit általi megigazulás evangéliuma

AZ IGE MELLETT

- A Szentlélek a próféták életében (4.)

AZ IDŐK JELEI

- Az elmúlt hónapok történéseiből
- Épül az új „Bábel tornya”

EVANGELIZÁCIÓ

- Ahol „muzsikál az erdő”

TÁBOROK

- Gyermek- és ifjúsági táboroztatás
Óbányán

GYERMEKEKNEK

- Tiszta ruha, piszkos ruha
- *Tapasztalatok, emlékezések*

Kedves Olvasóink!

Mindinkább tapasztaljuk, hogy igen bizonytalan világban élünk. Máiig nincs vége például a pandémiának, és azt sem tudjuk, mennyi ideig fog tartani, vagy milyen járványok fogják még sújtani az emberiséget a továbbiakban. Sokfelé, így hazánkban is, az élet látszólag ismét megy tovább a maga útján. Az emberek belefáradtak a védekezésbe, a megszorításokba, elengedik és próbálják jól érezni magukat az ideiglenes vákuumban, ami most megadatott. Megkönnyebbültünk, hogy egyelőre megválhattunk a kényelmetlen maszkviseléstől és újból találkozhatunk személyesen. A politikai tervek idillikus jövőt vetítenek előre, amolyan „majd megoldjuk mi ezt” módon, egyfajta „nem jön tirátok veszedelem” hangulatot keltve (Jer 23,17/b).

A baljós előseleket viszont érzékeljük, különösképpen szembetűnő módon a szélsőséges időjárás okozta bajok, katasztrófák kapcsán. A tudósok elemzései is abba az irányba mutatnak, hogy az élet egyre inkább ellehetetlenül a földön. Háborús feszültség uralkodik sok helyen, erőszak, csalás és erkölcsi romlás mindenütt. A bibliai próféciák tanúságtétele folytán tudjuk, hogy mi fog következni a világra, egyfajta forgatókönyvként áll előttünk az események menete, és tapasztaljuk, hogy mindaz, ami megíratott, a szemeink előtt teljeseedik. Hívó szemmel tekintünk-e például azokra a hírekre, amelyek körvonalazzák az épülőfélben levő világegységet, ami által az ember elkerülni próbálja a tragikus végkifejletet?

Nem engedhetjük meg, hogy bármi is elvárásoljon most bennünket, lekösse a figyelmünket, és ezáltal elvonjon minket a naponkénti Biblia-tanulmányozástól, imaéletünk, Istennel való kapcsolatunk ápolásától, valamint a lélekmentés munkájától.

Erősítsenek meg bennünket az alábbi igék az egyre nehezebbé váló körülmények között: „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10,37–39) „Csak Istenben nyugszik meg lelkem, tőle van az én szabadulásom. Csak Ő az én kösziklám és szabadításom, Ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettébb.” (Zsolt 62,2–3)

A szerkesztők

Az Ige mellett

- A Szentlélek a próféták életében (4.) 2

Hit általi megigazulás

- A hit általi megigazulás evangéliuma (4–6. tanulmány) 5

Az idők jelei

- Szemelvények az elmúlt hónapok történéseiből 11
- Épül az új „Bábel tornya”
Ezúttal nem téglákból, hanem eszmékből 16

A Bizonyágtételeket olvasva

- Az együtt munkálkodás szükségessége 18

Táborok

- Az adventtábor meghívója és programja 18
- Gyermek- és ifjúsági táboroztatás Óbányán 20

Evangelizáció

- Az Eleki Életmódközpont beszámolója (2021 nyara) 23
- Ahol „muzsikál az erdő”
Tapasztalataink a Mátrai Művészeti Napok erdei rendezvényein 26

Gyermekeknek

- Piszkos ruha, tiszta ruha 28

Keresztségek

29

Tapasztalatok

- Hála és öröm. Isten gondoskodása betegségek és munkáim során 30
- Újjászülettem! Keresztségi tapasztalatom 32
- „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg...” (Jel 14,13) 36

Búcsúznak

- Pető Józsefre emlékezünk 38
- Emlékezés Fekete Jánosné Sós Annára 39
- Emlékezés Szűts Ervinre és Szűtsné Vigh Katalinra 40

A Szentlélek a próféták életében (4.)

„Teljes örömmel tartásotok, atyámfiai, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek, minden fogatkozás nélkül. Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik neki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.” (Jak 1,2-7)

A prófétákról olvasható feljegyzések szemléletes módon mutatják be az Isten igazságára nyitott szívű emberek fejlődését, mennyei erővel való együtt munkálkodását. A sorozat eddigi részeiben több szempontból is bemutatuk életüket, párhuzamot vonva a mindenkori hívő ember lehetőségeivel. Felmerülhet egy újabb kérdés: Amikor a rájuk háruló feladatok közben sokan elfordultak az igaz ügytől, milyen módon tudta Isten bátorítani őket vívódásaik, fájdalmaik közepette? Hogyan tudtak eközben is gyarapodni a Lélek gyümölcseiben?

Ha egyáltalán lehet összehasonlítást tenni, akkor azt mondhatjuk, hogy ebben a vonatkozásban Mózes tapasztalatai voltak a legmegpróbáltatóbbak. Kezdetől fogva viselte a hitetlenkedő, zúgolódó nép okozta nehézségeket. Ezenfelül még testvérei is megfertőződtek az egykori mennyei láza-

dás szellemiségével, helyet adtak szívükben a féltékenységnek és az irigységnek (4Móz 12,1–15). A kiküldött tizenkét kém közül tíz pillanatok alatt felfűtötte a hangulatot Mózes ellen a mindenkor felheccelhető nép körében (4Móz 13–14. fej.), de döbbenettel állhatunk meg a Kóré lázadását jellemző alantas indítékok és alattomos módszerek előtt is. Itt is vakmerő és kihívó módon nyilatkozott meg a féltékenységből és irigységből származó lázadás.

Kóré és társai „helyet adtak az első könnyű kísértésnek, ami annál erősebb lett, minél tovább megtűrték, végül teljesen Sátán uralta gondolataikat, és kifejezést merészelték adni elégedetlenségüknek. Látszólag a nép érdekében fáradozva előbb egymásnak, majd Izrael vezető embereinek sugdosták elégedetlen gondolataikat. Gyanúsítgataisukat olyan készségesen fogadták, hogy felbátorodtak és továbbmerészkedtek, végül maguk is elhitték, hogy Istenért buzognak... A féltékenység irigységet szült, és az irigység pártütést... Az összeesküvés következő lépése a nép megnyerése volt... Nem a gyülekezet volt a hibás – mondták, hiszen csak jogait követelte, de Mózes elbizakodott vezető, és bűnösnek nyilvánította a gyülekezetet, holott szent nép az, és az Úr van közöttük.” (Patriárkák és próféták, 397. o.) Először titokban folyt a cselszövés, majd nyílt vádolással érett a hűségese vezető ellen. A próféta nem számított ilyen „mélyen gyökerező cselszövésre” (Uo.). Felmerülhet a kérdés: hogyan tudott a világ legszelídebb emberévé válni az őt ért nagy igazságtalanságok közepette, noha korábban még embert is ölt, amikor igazságtalanságot látott?

Sorsdöntő a válasz megértése a Krisztusban hívő ember számára, aki szeretne hasonló lenni a nehézségeket türelemmel elhordozó Mózeshez. Hasonló magatartás hiányában könnyen megeshet, hogy – kezdetben csak a szívében, majd nyíltan – magával Jézussal is szembe fordul a megpróbáltatásokban. Ha ebbe az állapotba jut, akkor csak szóbeszédnek tűnik számára valamikor komolyan megélt hite, és a helyes cselekvés hiánya-

ban elfogy, kiüresedik. Ha nem tanuljuk meg a mózesi magatartást, a hétköznapi sokkal kisebb igazságtalanságai közepette sem tudunk a szeretet és az igazság törvényei szerint viselkedni, cselekedni. Amit Mózesrel együtt a többi próféta is megkaphatott, megélhetett, azt mindenki elnyerheti az élet hasonló helyzeteiben.

Mózes és a többi próféta ugyanazon az úton győzedelmeskedett emberi természeté felett, mint ahogyan az Üdvözítő is, aki „*az ő testének napjaiban könnyöregésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszábadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenféltelméért*” (Zsid 5,7) A küzdő imádság során formá-

lódik ki a hívó emberben az a nemes magatartás, ami megnyilatkozik benne az élet megpróbáltatásai és igazságtalanságai közepette.

Az Atya gondolatokat formáló, érzéseket helyes mederbe terelő segítsége mindenki számára elnyerhető, aki ezt igényli. Mózes a vádak pergőtüzében tanulta meg a türelem leckéit. Visszaemlékezett saját bűnére, korábbi indulatos fellépésére az egyiptomival szemben, és annak súlyos következményére. Az a teljes életvitel- és munkakörváltás, mely ezután következett életében, mély gondolkodásra készítette. Nem tudta megváltoztatni bűne következményét, így átélhette, hogy nem fáradozhat többé népe szabadításáért úgy,

Mózes próbatételei – Boticeili freskója (1481-1482) a római Sixtus-kápolnában

ahogy ő jónak gondolta (Csel 7,25). Sok év után legnagyobb meglepetésére mégis feladatot kapott, olyat feladatot, amit addigra már nem kívánt magának.

Mózes ekkor már mélyen értette, hogy a feltörő indulatokkal, az emberi módszerekkel nem lehet célt érni, még ha az igazságot akarja is szolgálni, a legjobb szándékkal. Kiváltképpen érvényes ez, ha Isten ügyéről van szó. Láta most már, hogy valójában „nem vér és test ellen van tusakodásunk” egy-egy konfliktushelyzet kibontakozásánál. Megértette, hogy a mennyben elkezdődött lázadást csak Isten kezelheti helyesen, ember nem. Ezért amikor zúgolódás és lázadás lépett fel, akkor azonnal az Atyához fordult imádságban. Isten jelenlétében, imádsága folyamán kapta meg a békességes nyugalmat, miután letette terheit. Nagy dolog volt, hogy belül tehermentes lehetett a súlyosan terhes időszakokban!

Sok hívő ember tapasztalja, hogy érzékeny lelke összeroppan a terhek alatt. Szolgáljanak bátorításként számukra az alábbi sorok: „Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk. Az Istenben való bizodalom szent magasságokba emeli az elmét, és így nyugalomban őrizhetjük meg lelkünket.” (*Jézus élete*, 274. o.)

Amikor az Istenbe vetett bizalom által legördül a teher az emberi lélekről, egyidejűleg lelki ajándékok sokaságát kapja meg. Először is különbséget fog tudni tenni között, hogy jogos kritikával illetik-e, vagy pedig a nagy Lázító által tüzelt hamis vádakkal találja szembe magát. Az elsővel az egyenes szívű ember szembenéz, az utóbbival szemben pedig megkapja a további bölcsességet. Mindkét esetben végtelen békességet tud megőrizni lelkében. Ha jogos a kritika, akkor a Megváltó jótékony tisztogatását fogadja el általa a folyvást fejlődni vágyó lélek. Attól, aki az életét adta érte, ez nem sértő, hanem inkább hálaadásra ad okot. A másik esetben azért tud nyugodt maradni, mert a mennyben kezdődött lázadásból származó harcokat a földön is Isten kezeli. Nem

nekünk kell egyedül szembeszállni mindezzel. A nagy küzdelem levezénylése az Övé!

Az Isten közelében maradó lélek így mindkét esetben sérthetlenné válik. Felesleges kitérő és energiavesztés megsejtni akkor, amikor jótékony kritika ér bennünket. Ugyanilyen idővesztés és vargabetű emberileg harcolni akkor, amikor Isten megmutatja, hogy mi a valóságos helyzet: „*Nem téged utáltak meg, hanem engem utáltak meg, hogy ne uralkodjam felettük.*” (1Sám 8,7) A felismerésen túl tanácsokat, útmutatásokat is ad Isten. Ezeket sértődött állapotban nem tudnánk meghallani, megérteni, ez csakis lelki nyugalomban lehetséges.

A lelki békesség megtartásával tudja kettéválasztani a hívő ember magában a bűnt és a bűnöst. A bűnnel szemben ugyanis fel kell lépni Isten útmutatása szerint, a bűnöst azonban menteni kell, amennyiben engedi, amennyiben ez lehetséges. Ha az Istentől nyert békesség állapotában vagyunk, akkor nem tétova a szív az engedelmességre, még ha nehéz tettekre hív is Urunk minket. Ilyenkor határozottan különbséget tudunk tenni az Istentől jövő útmutatás és Sátán inspirációi között. A hívő ilyenkor „*követi a Bárányt valahova megy*” (Jel 14,4).

Nemcsak Pál apostollal, hanem a prófétákkal is megértette a Lélek, hogy itt, ezen a bűnnel terhelt földön „*nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak*” (Ef 6,12). Ezt megértve válhatott Mózes, a nagy próféta is a világ legszelídebb emberévé a legkirívóbb, legistentelenebb lázadások közepette is.

A próféták kiváltsága a prófétai nép kiváltsága is. Mi is megküzdhetjük azt, amit Mózes megküzdött, megérthetjük azt, amit ő megértett, és elnyerhetjük azt a győzelmet, amit ő elnyert. Ígéretünk van rá, amely beteljesül, ha belső békét keresünk és nyerünk Istentől a legmegpróbáltatásos körülmények között is.

Molnár Jutka

A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS EVANGÉLIUMA

Folyóiratunk előző számában elindítottunk egy személyes megértést ösztönző tanulmányosorozatot a hit általi megigazulásról, amely kapcsolódik ahhoz a tizenkét részes igehirdetés-sorozathoz, amit erről a témáról online hallgathattunk meg a közelmúltban. Az itt közölt Biblia-tanulmányokkal szeretnénk rögzíteni és elmélyíteni az ott hallottakat. Az első három tanulmányt előzőleg közöltük, most folytatjuk a sorozatot, a 4-6. tanulmánnyal.

4. tanulmány „Végý tölem” hitet! (I.) (Jel 3,18)

*Hogyan vehetünk hitet Krisztustól?
Mi fakaszt bennünk valódi hitet?*

1. Hogy hangzik a laodiceai üzenet első tanácsa? Mit jelent ez a jelképes beszéddel hangzó tanács? (Jel 3,18; vö. 1Pt 1,7)

2. Jézus többször mondta a kegyelemért hozzá folyamodóknak, a segítségét komolyan, állhatatosan kérőknek: „A te hited megtartott téged.” (Lásd Mk 5,34; Lk 17,19; Mk 10,52.) Ezek szerint olyan hitre van szükségünk, ami „megtart”, üdvösséghez, örök élethez vezet.

3. Mi gyakran hitnek nevezzük azt is, ami nem „megtartó hit”. Hogyan határoznánk meg, hogy mi az, ami hitnek látszik, de nem igazi hit, nem „megtartó hit”? (Lásd Jak 2,19; Rm 9,31-32.)

4. A „megtartó hit” mibenléte Jézus kijelentése szerint: Jn 3,16. A „megtartó hit” tehát ez: hit Isten szeretetében, amint az megnyilatkozott az Atya és a Fiú áldozata által.

5. De mi maga a hit? Az Újszövetségben szereplő eredeti görög szó (*hé piztisz*) alapjelentése: *bizalom*. Az Ószövetségben szereplő eredeti héber szó (*emuná*) alapjelentése: *szilárdság*. A hit lényege tehát: *szilárd bizalom*.

Ez jut kifejezésre Zsid 11,1 kijelentésében, amely szerint akinek szilárd bizalma van Istenben, valóságnak veszi ígéreteit, még mielőtt látná beteljesedésüket. Ilyen bizalma volt Istenben Ábrahámnak, „a hívők atyjának”: Rm 4,17,20-21.

6. Miből születik, hogyan alapozódik meg az Istenbe vetett abszolút bizalom?

A bizalom egyaránt vonatkozik Isten teremő, mindenható hatalmára és erkölcsi jellemére. Jól látható ez a római százados esetében, aki haladókló szolgálja meggyógyítása érdekében folyamodott Jézushoz. Bízott abban, hogy Jézus Isten Fia, akinek egyetlen szava is elegendő halófélben levő szolgálja meggyógyulásához. De ugyanakkor bízott Isten irgalmasságában, erkölcsi jellemében is. Bízott abban, hogy Jézus méltatlan volta ellenére sem fogja őt elutasítani: Lk 7,6-9.

7. Melyik a nehezebb nekünk, embereknek? Hinni Isten semmiből, pusztá szóval teremteni képes hatalmában, vagy pedig hinni tökéletes erkölcsi jellemében, azaz abszolút igazságos és ugyanakkor messzemenően irgalmas voltában?

Az előbbi a könnyebb, a 21. századi természettudományos ismeretek hátterén különösen. A természet világának sok nagy csodája (amiből a tudományos és technikai fejlődés is elles bizonyos részleteket) tanúskodik Isten mindentudásáról és ezen alapuló mindenható hatalmáról: **Rm 1,20.**

Isten szeretetét, emberektől annyira különböző erkölcsi jellemét viszont nehezebb megérteni és valóságnak venni. Ezért nagy dolog, ha magunkévá tudjuk tenni ezt a keresztény hitvallást: „*Mi megismertük és elhittük Isten irántunk való szeretetét.*” (1Jn 4,16)

Francesco Villamena rézmetszete 4Móz 21,1–6-hoz, 1597 (Szépművészeti Múzeum)

8. Egyedül csak az Atya és a Fiú áldozatának (valójában mindkettőjük áldozatáról van szó) a valóságáról való meggyőződés alapján lehet abszolút bizalommal viseltetni Isten iránt, mert ez hatalmas, cáfolhatatlan érv Isten erkölcsi jellemét illetően. Csodálatot és mély hálát vált ki az emberből, megalapozza az élethossziglan tartó, szilárd, rendíthetetlen bizalmat. (Lásd az alábbi igéket: 2Kor 5,14; Rm 8,32; Rm 5,7–8; Gal 2,7.)

9. Három ószövetségi előkép különösképpen segít jobban megérteni az Atya és a Fiú áldozatának nagyságát, mibenlétét:

→ 2Móz 17,1–6 ■ Értelmezzük ezt a történetet Ésa 53,5–6 fényében!

→ 4Móz 21,1–9 ■ Értelmezzük ezt a történetet Jn 3,14 és 2Kor 5,21 fényében!

→ 1Móz 22,1–14 ■ Értelmezzük ezt a történetet Jn 8,56 és Rm 8,32 fényében!

10. Milyen mértékben kell nekünk gondolatban, lélekben az értünk történt nagy áldozattal, az erről szóló igei tanúságtétellel foglalkozni? Mire tanít az úrvacsora szertartása (Jn 6,53–55; vö. uo. 63. vers)?

11. Miképpen vehetünk tehát hitet Jézustól?

Ha az Atya és a Fiú áldozata mindenkor figyelmünk és hitünk középpontjában marad. Ha kutatjuk a Szentírás erről szóló tanúságtételét, a Szentlélek segítségét kérve ahhoz, hogy mind mélyebben értsük és igazán értékelni tudjuk az értünk hozott „*kimondhatatlan*” áldozatot (2Kor 9,15). Úgyszintén foglalkoznunk kell azzal, ami a nagy áldozat szükségszerű előfeltétele volt: Gondolkoznunk kell Krisztus emberré válásáról, az e földön élt igaz életéről, valamint bűn feletti győzelméről. „*A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által*” – olvassuk a Szentírásban (Rm 10,17). Krisztust szemlélve, különösképpen az ő áldozatáról gondolkodva, az Írás tanúságtétele alapján, megszületik, meggyökerezik, növekszik és rendíthetlenné válik bennünk a bizalom Isten iránt.

5. tanulmány

„Végy tőlem” hitet! (II.)

*A valódi hithez elengedhetetlen,
hogy felhagyjunk az önerőben való bizakodással*

1. Előző tanulmányunk arról szólt, hogy a hit abszolút bizalom Istenben, az ő mindenható, teremtető hatalmában és erkölcsi jellemében. Tehát abban, hogy Ő a tökéletes szeretet megtestesítője, Ő „teljes kegyelemmel és igazsággal” (1Jn 4,8; Jn 1,14). **Nem szóltunk viszont még arról, hogy a bűneset utáni emberi természetünkben erős akadály van annak, hogy teljes mértékben Istenben bízzunk, és rá támaszkodjunk. Ez pedig nem más, mint az énközpontúság hajlama.** Ebből származik az önmagunkban – saját ítélőképességünkben és akaraterőnkben – való bizakodás, a saját teljesítményünkre alapozás, és a büszkeség erre.

2. **Isten nem megalázni akar, nem függőségbe akar taszítani minket azáltal, hogy kéri: önmagunk helyett teljesen Őrá támaszkodjunk.** Az ok a következő: **Annyira beteg a lelkünk, hogy Isten nem tud másképpen kigyógyítani minket bűnbetegségünkől, nem tud megszabadítani annak gyökerétől, az énközpontúságtól.**

Annyira betegek vagyunk, hogy nehezen ismerjük fel, nehezen látjuk be, hogy mind erkölcsi ítélőképességünk, mind pedig akaratunk gyenge ahhoz, hogy ellenálljunk az „én” követelő kívánságainak. Íme, ennyire téves lehet az ember látása önmaga felől: **Jel 3,17.**

3. Még ha elfogadtuk is a Krisztusról szóló evangéliumot, még ha alapvetően be is látjuk, hogy elveszett bűnösök vagyunk, nem ismerjük eléggé magunkat, természetünk megköttözöttségét. Ennélfogva ösztönös természetünk arra készítet, hogy önerőből próbáljunk eleget tenni az üdvösség feltételeinek. Úgy gondoljuk, hogy miután elfogadtuk Krisztust, elfogadtuk hívását az üd-

vösség elnyerésére, a továbbiakban már a mi dolgunk, hogy teljesítsük ennek feltételeit, azaz megtartsuk Isten parancsolatait.

Ezen a ponton csúszott félre tragikusan Izráel vallásossága is: **Rm 9,31–32.** Szem elől tévesztették, hogy Isten más utat jelölt meg az üdvösség útjaként: **Ez 36,25–27.**

4. Félreérthetetlen kijelentések a Szentírásban arra vonatkozóan, hogy önerőből lehetetlen betölteni Isten törvényét, azaz Isten igazsága mércéjének megfelelően megtartani a parancsolatokat: Jer 13,23; Mt 19,25–26.

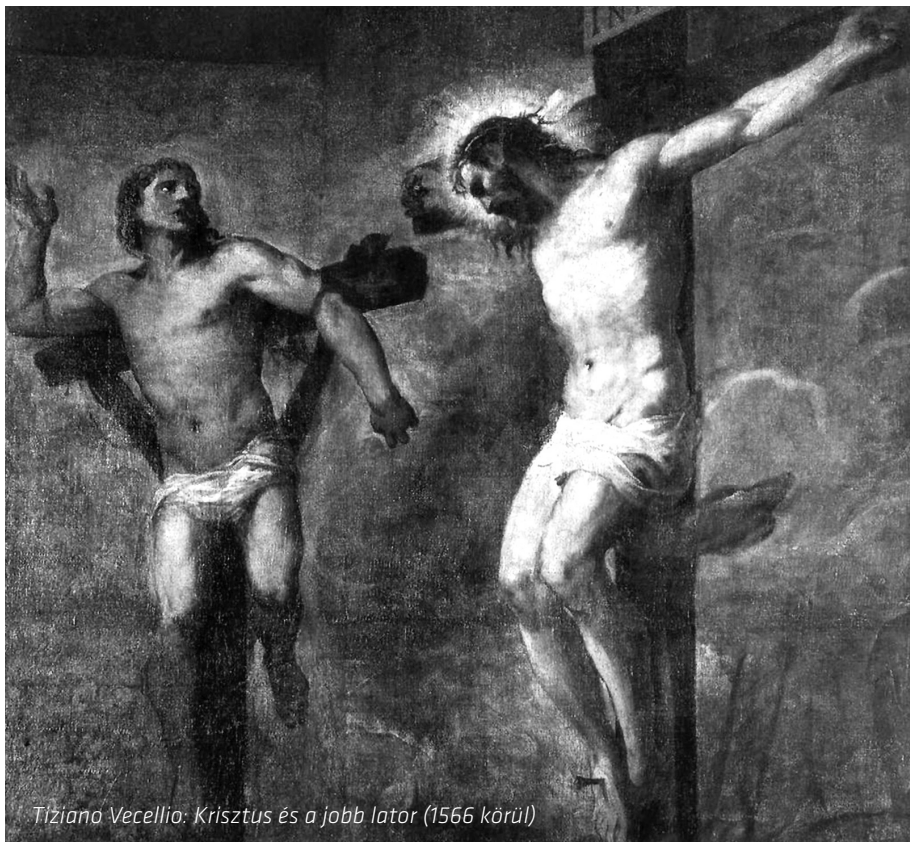
5. Ha saját akaratunkból akarjuk betölteni Isten törvényét, és elhisszük, hogy ez lehetséges, akkor két kimenetele lehet e súlyos tévedésnek:

A tragikusan rossz kimenetel: Ha a törvény megtartását a külső kívánalmaknak való megfelelésben látjuk, és mivel ezt nagyjából teljesíteni tudjuk, az öngazultság vaksága lesz úrrá rajtunk. Büszkék leszünk vallási teljesítményünkre, érdemet tulajdonítunk magunknak, ennélfogva lenézünk, megítélünk másokat, amiért nem tesznek úgy és annyit, mint mi.

Jézus így mutatta be az ilyen vallásos ember típusát: **Lk 18,11.** De említhetnénk a tékozló fiú bátyját is, akiben Jézus szintén a farizeusi kegyeséget mutatta be. Ő is elhitette magával, hogy atyja minden parancsolatát megtartotta, miközben éppen durván áthágta a szeretet alaptörvényét azzal, ahogyan megtérő testvéréhez és atyjához viszonyult: **Lk 15,29–30.** A gazdag ifjú is azt hitte magáról, hogy Isten minden parancsolatát megtartja, miközben vagyona volt a bálványa, és a szegények iránti irgalmasság, avagy a meghívás Krisztus önmehtagadó követésére nem tudott megfoganni a szívében: **Mt 19,20–21.**

A tévedés jóra fordulása: Ha a törvény lelki lényegét meglátjuk, és fülünk nyitott a lelkiismeret tanúságtételére, akkor felismerjük, hogy az az „igazság”, amire önerőből eljutottunk, csak „szennyes és megfertőztetett ruha”: **Ésa 64,5.** Felis-

merjük ugyanis az önzést, az énközpontúságot indítékainkban, valamint a hibákat, a bűnöket a véghezvitel során. Ilyenkor az a gondolatsor fut végig bennünk, amit Pál apostol is megörökített a saját tapasztalata alapján: **Rm 7,14–24**. Felismerjük tehetetlenségünket a törvény igazi betöltésére, és ezzel együtt azt, hogy szüntelen Isten szabadító kegyelmére, segítségére van szükségünk a Szentlélek által. Jeremiás próféta így fogalmazta meg ezt a meggyőződést: *„Tudom, Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő útja, és egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányítsa a maga lépését.”* (**Jer 10,23**)

Tiziano Vecellio: Krisztus és a jobb lator (1566 körül)

6. És mi vezet a legbiztosabban afelé, hogy az öngazság és az önerőben való bizakodás törébe bele ne essünk, vagy pedig onnét kiszabaduljunk? Az Emberfiává lett Isten Fia földi életének szemlélése. Ez megmutatja, hogy milyen az igaz ember, mit jelent az igazság maradéktalan betöltése: **Jn 1,14**. Másrészt pedig megmutatja, hogy mi a bűn feletti győzelem titka: **Jn 5,19; Jn 14,7–10**.

7. Ezért akkor vagyunk a legközelebb a Megváltóhoz, akkor tudjuk a leginkább befogadni kegyelmét, Szentlelkét, amikor minden magabiztosságunk szertefoszlott, tisztán látjuk és mélyen átérezzük, hogy teljességgel megmentő kegyelmére szorulunk.

Ilyen állapotban nyert kegyelmet a templomban imádkozó vámszedő és a Jézussal együtt keresztre feszített egyik lator is: **Lk 18,13–14; Lk 23,39–43**. Pál apostol is arra a következtetésre jutott, hogy amikor a legtisztábban látja „erőtlen-

ségét”, akkor válik alkalmassá arra, hogy elnyerje és befogadja Isten erejét, üdvözítő kegyelmét a Szentlélek által: *„Mikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.”* (**2Kor 12,9–10**)

8. Nem lehet tehát részben Istenben, részben pedig önmagunkban bízunk. Teljesen Istenben bízni pedig csak úgy tudunk, ha lelepleződik előttünk az öngazság fonák, hazug volta, és teljességgel leszámolunk az önerőben való bizakodással, amint az Írás mondja:

„Bizodalmaid legyen az Úrban teljes erődből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál!” (**Péld 3,5**)

„Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával, hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem – azt mondja az Úr.” (**Jer 9,23–24**)

6. tanulmány

Bűnbocsánat és bűn feletti győzelem hit által

1. Az előző két tanulmány arról szólt, hogy Isten csak úgy tud kiszabadítani minket a bűn és a halál fogságából, ha Krisztus helyettes áldozata meggyőz minket Isten irántunk való szeretetéről, megmentő szándékáról, továbbá erkölcsi lényét szemlélve meglátjuk elveszett, bűnös voltunkat. Ennek nyomán hála és mély bizalom ébred szívünkben Isten iránt.

Ahhoz azonban, hogy ténylegesen közösségre léphessünk Istennel, segítségül hívassuk Őt, Ő pedig válaszul megkezdhesse szabadító, gyógyító munkáját bennünk, bűneink, törvény-szegéseink elrendezésére van szükség.

Ez mind Isten oldaláról, mind a mi oldalunkról elengedhetetlen. Isten – szeretete, igazsága és kegyelme folytán – büngyülölő, „*bűnnel együtt nem lakik*” (Zsolt 5,5). Mi pedig minél jobban látjuk bűneink sokaságát és azok súlyát, annál inkább átjár minket méltatlanságunk tudata – ennélfogva szégyenkezünk, és félünk Istenhez közeledni.

2. Ezért Isten – ébredező hitünket bátorítva – maga jön elénk, és megindító kérlelésekkel biztat arra, hogy amint vagyunk, menjünk hozzá bűneink terhével, mert Ő kész bűnbánatot és bűnbocsánatot adni nekünk.

Íme, néhány ige megindító kérlelései közül: Ésa 1,18; 44,22; Csel 5,31; 1Jn 1,9; 1Tim 1,15.

3. Ha engedünk Krisztus készítésének, amely a Szentlélek által megszólít minket szívünkben, akkor annak ellenére, hogy büntudatunk közben őszinte bűnbánattá mélyül, oda merünk menni lélekben Krisztushoz, hogy megvalljuk bűneinket, és bocsánatát kérjük. **Ekkor tapasztalni fogjuk az ingyen kegyelemből való bűnbocsánat csodáját.**

A Szentírás így szól erről a tapasztalatról képies szemléltetésekkel: **Zak 3,1–4; Lk 15,20–24; Mt 18,23–27.**

4. Amint ezt a csodát átéljük, további csoda történik: „A bűnbocsánat túlaradó szeretete megtisztítja a szívet.” (Ellen White megfogalmazása.) Isten iránti szeretetünk és hála ekkor elmélyül, még inkább megerősödik, a bűnnel való szembefordulásunk pedig még eltökéltebb lesz. Így valósul meg, hogy Isten „*tiszta szívet teremt bennünk*”, a bűnbocsánat ingyen odaajándékozásával együtt: **Zsolt 51,12.**

Ilyenkor Isten a hitet számítja be igazsággul, mert a cselekedetek és a jellem szintjén még nem következett be tisztulás, pozitív változás. A megváltó Krisztusba vetett hitünk alapján bűneinket azok közé a bűnök közé számítja, amelyekért Ő elviselte a büntetést, e földön élt igaz életét pedig nekünk számítja be. **Az ingyen kegyelemből kapott bűnbocsánatot nevezük tulajdonított igazságnak, igazzá nyilvánításnak, mindenmű érdem nélkül: Rm 4,3.5–6.23–24.**

5. A bűnbocsánat nyomán Isten „*magához fogad*” minket, ismét „*fiává fogad*”, amint ezt Zakariás látomása vagy a tékozló fiú példázata is szemlélteti. Létrejön a megbékélés, a lélektől lélekig közösség Krisztus, „a jó Pásztor” és elveszett juha között. A fiúvá visszafogadás nem csupán deklaráció Isten részéről, és nem csupán érzelmileg átélt tapasztalat részünkről. Az igaznak nyilvánítás kézzelfogható következményeként ajándékot kap az ember: Szívébe költözik a Szentlélek mint a „fiúság Lelke”: **Rm 5,1.5; Gal 4,6–7; Ef 1,13–14.**

6. Ekkor – és ez mindaddig érvényes, amíg Isten Szentlelke a szívünkben lakozik – adott a bűn feletti győzelem lehetősége. Nem vagyunk immár egyedül a kísértésekkel, a bűn hatalmával szemben, mert jobb kezünk felől van Isten jelenléte, hatalma a Szentlélek által. Olyan helyzetbe kerülünk, mint Jézus Krisztus volt földi életében.

Az isteni és az emberi természet egyesült Őbenne is. „Két természete” volt (Ellen White megfogalmazása.) Személyisége azonosságával együtt „szent”, isteni erkölcsi természetet hozott magával: **Lk 1,35; Kol 2,9**. Ehhez felvette – a földi anyától születés által – a bűnre hajló, ennek kedvezni vágyó, bűneset utáni emberi természetet úgy, amint azt a „Dávid magvából” származás közvetítette számára: **Rm 1,3; 8,3; Zsid 2,17–18; 5,1–2**.

„Krisztusban egyesült az isteni és az emberi, a Teremtő és a teremtmény. Isten természete (akinek a törvényét áthágták) és a törvényszegő Ádám természete találkozott Őbenne, aki Isten Fia és Emberfia.” (Ellen G. White: 141. számú kézirat, 1901)

A kettős természet volt Krisztus győzelmének a titka. Amikor kísértés környékezte – bármilyen álcázott és veszélyes volt is az –, isteni természete azonnal Isten parancsolatai fényébe helyezte azt. A döntést azonban neki kellett meghoznia. Jézus is „szenvedett megkísértetvén”, mert emberi természete elemi erővel vonzotta, készítette arra, hogy önmagának kedvezzen: **Rm 15,3/a**. Ő azonban személyes, szabad választásával Isten törvénye mellett döntött, és segítségül hívta a Szentlélek erejét a győzelemhez. Döntő igei bizonyágtétel erre vonatkozóan: **Zsid 5,7–9**.

7. Hasonló módon lehetséges a győzelem nekünk is. Ezért mondja az Írás: „*Aki győz, amiképpen én is győztem...*” (Jel 3,21) „Az istenség rejtélyes módon egybekapcsolódott az emberi természettel Jézus személyében. Isten és ember eggyé lett. Ebben az egységben találunk reménységet az elbukott emberi nemzettség számára.” (Ellen G. White: *The Signs of the Times/Az idők jelei*, 1896. július 30.)

Ha Isten Lelke bennünk lakik, kísértés esetén azonnal tanúskodik a „*leselkedő bűnről*”, leleplezi a kísértés álnok természetét, így munkálja „akarásunkat”, azaz közvetett módon a jó melletti döntésünket (**1Móz 4,7**). Magát a döntést azon-

ban nem fogja meghozni helyettünk. Ha viszont – bűn felé húzó kívánságaink ellenére – Isten törvénye mellé állunk, akkor a „véghezvitelt” is munkálni fogja bennünk, erőt ad a győzelemhez: **Fil 2,12/b–13; Rm 8,10–12**.

8. Ily módon a tulajdonított igazságot azonnal követheti a részesített igazság is (2Pt 1,3–4), mivel a Szentlélek által valódi igazságot tudunk cselekedni. Nem a mi érdemünk ez, mert az indítékot és az erőt is a Szentlélek adja. Ez a részesedés Isten igazságában azonban csak addig tart, amíg Isten Lelke a szívünkben marad, mert engedünk, engedelmeskedünk neki.

Ha a kettős természet mindig bennünk lenne, ha a Szentlélek tartósan, folyamatosan bennünk „lakoznék”, akkor folyamatosan győzhetnénk a bűn felett. A következő tanulmány szól majd arról, mi az oka annak, hogy oly könnyen megszakad a közösségünk Istennel, amit a bűnbocsánat által nyertünk el, és hogy oly nehezen találunk vissza ebbe az állapotba. Látni fogjuk, hogy a küzdelmet és a végső győzelem reményét ennek ellenére sem szabad feladnunk.

9. Győzelmünk lehetőségét képiesen szemlélteti Rm 16,20, amely pontosított fordításban így hangzik: „*A békesség Istene hamar eltapossa Sátánt a ti lábatok alatt.*”

Bizonyára észrevesszük a visszautalást az ősevangéliumra (1Móz 3,15). Mi nem tudnánk Sátán túlerejével szemben győzedelmeskedni. A mi dolgunk a döntés, tehát hogy Sátán „nyakára tesszük a lábunkat”. Az ókori háborúban a győztes király jelképesen a legyőzött király nyakára tette a lábát. Ha mi ezt a mozdulatot megtesszük, akkor Krisztus lesz az, aki eltapossa Sátánt a lábunk alatt, a Szentlélek által közvetített erővel. Az eltaposást mi nem tudnánk véghezvinni, a mi részünk csak a döntés és Szövetségünk segítségül hívása, az Ő erejére támaszkodás.

Összeállította: Vankó Zsuzsa

Szemelvények az elmúlt hónapok történéseiből

A közeljövő megakatasztrófái

A közelmúltban jelent meg egy interjú¹ annak a könyvnek² a szerzőjével, amely a 21. századi ún. **megakatasztrófák veszélyére** és az ezekre való felkészülés fontosságára hívja fel a figyelmet. Az illető tudós Jeffrey Schlegelmilch, a világ élvonalába tartozó amerikai Columbia Egyetem *National Center for Disaster Preparedness* (Országos Katasztrófakészültségi Központ) elnevezésű intézetének igazgatója.

A szerző szerint az emberi civilizáció fejlődése nagymértékben fokozta az ún. megakatasztrófák bekövetkezésének esélyét. Az említett interjú bevezetése a következőképpen fogalmaz: **„Víz alá került városok. Élelmiszerhiány. Az elektromos gerincvezeték elleni támadások. Bioterrorizmus. Ideje felkészülnünk a holnap katasztrófáira.”**

Megakatasztrófán a szerző azon nagyszabású katasztrófákat érti, amelyek társadalmakat megváltoztató hatással bírnak. Ilyesmire példa a középkori, „fekete halál” néven ismert járvány, amely Európa lakosságának mintegy 30–60 százalékát (azaz 75–200 millió embert) pusztított el az 1300-as évek derekán. A megakatasztrófák tehát nem időleges hatással vannak a társadalmakra, hanem **teljes mértékben megváltoztatják a történelem menetét**. Ilyen katasztrófákra ezek szerint korábban is sor került már, korunk azonban – a szerző szerint – annyiban különleges, hogy ilyen megakatasztrófákra egyre nagyobb gyakorisággal kell számítanunk.

E katasztrófák közé tartozik a **klímaváltozás, a biológiai természetű veszélyek, beleért-**

ve a bioterrorizmust és a járványokat, a kritikus infrastruktúra (pl. energiaellátás) összeomlása, a kibernetikus fenyegetések és a nukleáris konfliktus. Ez utóbbi kapcsán a szerző hangsúlyozza, hogy ellentétesen a közvélekedéssel a **nukleáris fegyverek bevetése ma valószínűbb, mint bármikor korábban.** Schlegelmilch mindemellett hozzáteszi, hogy még az Egyesült Államok is teljes mértékben felkészületlen ezekre a katasztrófákra, ezért az általa vezetett intézet éppen ennek a helyzetnek a megváltoztatása érdekében folytat tevékenységet.

Részletek az USA titkosszolgálati által készített legfrissebb kockázatelemzési jelentésből

A fentiekben vázoltak súlyát növeli, hogy a tudományos kutatóintézetek mellett a biztonság kérdésével hivatásukból fakadóan foglalkozó szerve-

1 Kevin Krajick–David J. Craig: How to Prepare for a „Megadisaster.” *Columbia Magazine*, 2021. tavasz/nyár, <https://magazine.columbia.edu>

2 Jeff Schlegelmilch: *Rethinking Readiness: A Brief Guide to Twenty-First-Century Megadisasters*. Columbia University Press, 2020.

zetek is hasonló forgatókönyvekre figyelmeztetnek. Az Egyesült Államok Nemzeti Hírszerzési Igazgatósága által 2021. április 9-én kiadott, **az USA titkosszolgálati által készített éves kockázatelemzési jelentésben**¹ – a Kína, Oroszország, Irán és Észak-Korea által jelentett fenyegetés mellett – **külön fejezetként szerepel a világvilágjárvány és a klímaváltozás problémája** is: „A Covid-19 világvilágjárvány világszerte felborította mindannyiunk életét, és a globális egészségügy területén messze túlhaladó **gazdasági, politikai és biztonsági következményekkel jár**. Arra számítunk, hogy **a Covid-19 mindaddig világszerte fenyegetést fog jelenteni a népességre**, míg a vakcinák és kezelőgyógyszerek széleskörűen el nem terjednek. A világvilágjárvány gazdasági és politikai következményei még évekig hullámszerűen fognak világunkban... **A világvilágjárvány súlyosbítja a geopolitikai feszültségeket, a nagyhatalmak mindent megragadnak ahhoz, hogy előnyre és befolyásra tegyenek szert...**

A világvilágjárvány gazdasági hatásai valószínűleg instabilitást eredményeznek, vagy azokat súlyosbítják legalább néhány – vagy vélhetően – számos országban, ahogy az emberek egyre elkeseredettebbekké válnak az összeadódó kihívások – a gazdasági visszaesés, a munkahelyek elvesztése és az összeomló ellátási láncok – nyomása alatt. Némelyik súlyosan érintett ország pénzügyi és humanitárius válsággal szembesül, növelve a migrációs nyomást, a kormányzatok összeomlásának vagy a belső konfliktusok kialakulásának kockázatát. Noha a globális kereskedelem mutatja jelét a Covid-19 által előidézett pangásból való visszatérésnek, a közgazdászok arra figyelmeztetnek, hogy **a világvilágjárvány folyamatban levő vagy növekvő hatásai bármiféle felépülést meg tudnak állítani**, folyamatos nyomás alatt tartva a kormányzatokat, hogy a belső gazdasági stabilitásra koncentráljanak...

¹ Office of the National Director of Intelligence: *Annual Threat Assessment of the US Intelligence Community*. 2021. április 9. (<https://www.dni.gov/files/ODNI/documents/assessments/ATA-2021-Unclassified-Report.pdf>)

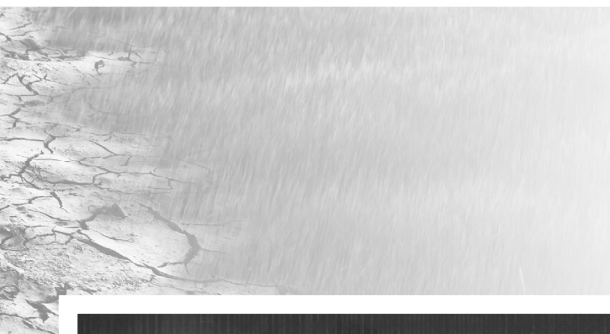
A Covid-19 világvilágjárvány világszerte kiváltja a biztonsági prioritások változását is. Értékelésünk szerint a klímaváltozás és a környezetkárosítás hatásai közvetlen és közvetett fenyegetések keverékét fogják eredményezni, beleértve a gazdasági kockázatokat, az erősödő politikai instabilitást, a népesség kényszerű mozgását és olyan új helyszíneket, ahol az elkövetkező évtizedben és azt követően fognak kibontakozni geopolitikai versengések.”

„A világ még intenzívebb és zuhanásszerű globális kihívásokkal fog szembesülni”

Ugyancsak az USA hírszerző szervezetei által készített, immár egy hosszabb távú, a következő két évtized lehetséges forgatókönyveit vázoló jelen-

lenlegi szintű kölcsönös egymásrautaltságnak. **Az elkövetkező években és évtizedekben a világ még intenzívebb és zuhanásszerű globális kihívásokkal fog szembesülni**, a betegségektől a klímaváltozásig, az új technológiák okozta zavarokig és pénzügyi válságokig. E kihívások ismétlődően próbának fogják alávetni a közösségek,

tés² szintén a fentieknek megfelelő fejleményekre figyelmeztet:

„Az elmúlt évben a Covid-19 járvány emlékeztette a világot saját törekenységére, és demonstrálta, milyen velejáró kockázatai is vannak a je-

2 US National Intelligence Council: *Global Trends 2040: A More Contested World*, 2021. március. (<https://www.dni.gov/index.php/gt2040-home/introduction>)

az államok és a nemzetközi rendszer tűró- és alkalmazkodóképességét, gyakran legyőzve azokat. A létező és a jövőbeli kihívások, illetve az intézmények és rendszerek megfelelési képessége közötti fenyegető egyensúlyhiány valószínűleg növekedni fog, és

nagyobb versengést fog kiváltani minden szinten. **E feszültebb világban a közösségek egyre inkább szétdarabolódnak**, minthogy az emberek különböző, hozzájuk hasonlóan gondolkodó, már kialakult vagy újonnan meghatározóvá váló identitásokra alapuló csoportokba tömörülve keresnek biztonságot; **...a nemzetközi rendszerben erősebbé válik a versengés** – részben az előretörő Kína

által támasztott kihívásoknak köszönhetően –, és nagyobb a kockázata a konfliktusoknak, mint-hogy az államok és a nem állami szereplők a hatalom új forrásaihoz folyamodnak, és *aláássák azokat a régóta fennálló normákat és intézményeket, amelyek viszonylagos stabilitást nyújtottak az elmúlt évtizedekben.* [...]

Ebben a versengőbb globális környezetben az államok közötti konfliktusok kockázata valószínűleg emelkedni fog, köszönhetően a technológiai újítások bevezetésének, a lehetséges célpontok, új konfliktuszónák és szereplők számbeli növekedésének, az egyre körülményesebb elrettentésnek és az elfogadható normák gyengülésének vagy hiányának. *Az elkövetkező két évtizedben a globális befolyásért folytatott küzdelem intenzitása valószínűleg a hidegháború óta a legmagasabb szintet fogja elérni.* A szóban forgó hatalmi dinamika valószínűleg *egy robbanékonyabb és konfrontatívabb geopolitikai környezetet fog eredményezni...*

Az államoknak rendkívül pusztító és pontos konvencionális és stratégiai fegyverekkel, a pol-

gári és katonai infrastruktúrát támadó kiberhadviseléssel és zűrzavart okozó dezinformációs környezettel kell szembesülniük.”

„Elszabadul a pokol: a klímaváltozás a Pentagon szemszögéből”

A fenti figyelmeztetésekkel teljes mértékben egybees az az interjú, amely egy amerikai – az USA nemzetbiztonsági köreihez közel álló – szakmai portálon jelent meg,¹ és amelyet az „Elszabadul a pokol: a klímaváltozás a Pentagon szemszögéből”² című könyv szerzőjével, neves amerikai biztonságpolitikai szakértővel készítették. Michael T. Klare az interjúban felhívja a figyelmet arra, hogy az amerikai védelmi minisztérium komolyan modellezi azokat a helyzeteket, amelyek

1 Kristin Wood–Michael T. Klare: The Pentagon’s „All Hell Breaking Loose” Scenario for Climate Change. *The Cipher Brief*, 2021. április 7.

2 Michael T. Klare: *All Hell Breaking Loose: The Pentagon’s Perspective on Climate Change*. Picador, 2020.

során *a klímaváltozás által okozott kihívások egyéb politikai-katonai konfliktusokkal párosulva teljes összeomláshoz vezetnek* – ezt a helyzetet nevezik „a pokol elszabadulásának”. Klare szerint a Pentagon számára az első számú katonai kihívást Kína és Oroszország jelenti. A klímaváltozás azonban olyan körülményeket képes teremteni, illetve olyan természeti katasztrófákat képes okozni, amelyek nagymértékben megnehezítik az USA globális katonai manőverezéseit, ezzel felbátorítva a hatalmi versengésben részt vevő országokat, *háborús eszkalációhoz* [a háború elszabadulásához] *vezetve*: „[A Pentagon vezetői] látják, hogy ezek a hatások erősödni fognak. Minél messzebb néznek a jövőbe, annál inkább látják, hogy elsődleges feladatukat, az Oroszországgal és Kínával szembeni harcot aláássa és gátolja a klímaváltozás. Ezért nem hagyhatják azt figyelmen kívül. **Inkább az Oroszországgal és Kínával való háborúra készülnének, de látják, hogy ez a feladat egyre nehezebb lesz a klímaváltozás erősödésével.**”

Ami a nagyhatalmak közötti háborúk gyakorlati esélyeit illeti, Antony Blinken, az USA külügyminisztere a közelmúltban figyelmeztetett³, hogy országa katonai erővel fog válaszolni Kína bármilyen fellépésére, amely a Dél-kínai-tenger területét szabályozó nemzetközi jog megsértésével a Fülöp-szigetek ellen irányulna. (A Dél-kínai-tenger az egyik legvalószínűbb terepe a két nagyhatalom közötti katonai konfliktus ki-robbanásának.) A területen a világkereskedelem kiemelten fontos útvonalai haladnak át, évente mintegy 5 trillió dollár értékű áruforgalmat szállítva. Kína arra törekszik, hogy uralma alá vonja a tengert, ennek érdekében katonai bázisokat hoz létre korallzátonyokon, mesterséges szigeteken, és időről időre konfliktusba keveredik a tengeren területekkel rendelkező egyéb országokkal. Ugyanakkor – szintén a közelmúltban – egy amerikai védelmi portálon megjelent (az USA védel-

3 Biden backs Trump rejection of China's South China Sea claim. *Politico* (Associated Press), 2021. július 11.

mi minisztériumának volt magas rangú tisztviselője által írt) elemzés⁴ arra figyelmeztetett: az Egyesült Államoknak párhuzamosan két nagyhatalommal, Kínával és Oroszországgal zajló háborúra kell felkészülnie.

Ahogy arra a Clinton-, Bush- és Obama-elnökség alatt is magas rangú külügyi pozíció betöltő másik szakértő figyelmeztet: „Az USA nem kerülheti el, hogy konfrontálódjon Kínával és Oroszországgal.”⁵ E konfrontáció pedig könnyen komoly katonai konfliktussá szélesedhet az említett Dél-kínai-tengeren kívül például a Baltikum, Ukrajna és a Balkán térségében is.

A fenti néhány szemelvény is egyértelműen jelzi, hogy korunkban nem csupán a „szokásos”, az emberi történelmet mindenkor jellemző válságoknak, kihívásoknak lehetünk tanúi. Egy olyan egyedülálló tendencia bontakozik ki szemünk előtt, amely – a hivatkozott szakértői anyagok szerint – „zuhanásszerű” összeomlást, a természeti és egészségügyi katasztrófák és a politikai, társadalmi és katonai konfliktusok *globális* szinergiáját, egymást felerősítő egybeesését vetíti előre.

E tendenciák fényében nehéz nem felidézni Jézus apokaliptikus beszédét. E szerint ugyanis az emberiség Krisztus második eljövételét közvetlenül megelőzően létrejövő egységét egy kaotikus, összeomlásszerű helyzet fogja kiváltani: „*Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevéért.*” (Mt 24,7–9)

A Biblia alapján világos kell hogy legyen a sorrend: összeomlás, majd egység. A jelenkor tendenciái sejtetni engedik, az események mely fázisánál tarthatunk éppen.

PD

4 Col. Mark Gunzinger (ret.): Why America could lose its next war. *Defense News*, 2021. július 17.

5 David L. Phillips: A Global US Can't Avoid Confronting China and Russia. *Balkan Insight*, 2021. július 8.

ÉPÜL AZ ÚJ „BÁBEL TORNYA”

Ezúttal nem téglákból, hanem eszmékből

Az ősi Babel tornya tervezői, építői közül „... sokan tagadták Isten létezését, az özönvizet pedig természeti jelenségek következményének tartották... A torony építésének egyik oka az volt, hogy biztonságot nyújtson egy esetleges újabb özönvíz esetén. Azzal, hogy a tornyot magasabbra építik, mint ameddig a vízözön emelkedett, úgy gondolták, hogy elháríthatnak minden veszélyt. És ha képesek lesznek a felhőrétegekig eljutni, akkor remélték, hogy a vízözön okát is kikutathatják.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Babel tornya c. fejezetéből.)

Az építők másik célja az volt, „hogy megakadályozzák az emberek szétszóródását a távolabbi területekre... Babel építői elhatározták, hogy egy közösségben maradnak, és ha lehet az egész világra kiterjedő birodalmat alapítanak. Városuk így az egyetemes birodalom fővárosává válik...” (Szintén a *Pátriárkák és prófétákból*, a Babel tornya c. fejezetéből.)

Hasonló motivációval terveznek egy rendkívüli „innovációt” ma egyes egyházi és világi gondolkodók, vezetők. Ma már nem lehet nem számolni azzal, hogy a jelenlegi földi civilizáció összeomolhat vagy legalábbis rendkívüli mértékben megrendülhet az éghajlatváltozás, a súlyos társadalmi egyenlőtlenségek, a gazdasági és háborús válságok következtében. Az említett egyházi és világi vezetők ma már az elkerülhetetlennek látszó súlyos megrendülés utánra terveznek, a teljes összeomlás megakadályozása, kivédése érdekében.

Igazi utópia az, amit felvázolnak az összemberiség egységéről, testvériségéről, valamennyi vallás egymással való kiengesztelődéséről, megbékéléséről, az Isten erkölcsi rendjének megfelelő új társadalmi rendről és a mindezt egybefoglaló

„világbirodalomról”, globális kormányzásról. Isten nevében akarják megvalósítani mindezt, de emberi tudományra, módszerekre és az emberben való hitre építve.

Következzék néhány friss idézet ezzel kapcsolatban:

Ez év április 7-én levéllel fordult Ferenc pápa a nemzetközi Valutaalap és a Világbank vezetőihez, amelyben a következőket írta: „Továbbra is sürgős szükség van egy olyan globális tervre, amely új intézményeket hozhat létre, vagy újjáépítheti a meglévő intézményeket, különösen a globális kormányzás intézményeit, és elősegítheti a nemzetközi kapcsolatok új hálózatának a kiépítését az integrált emberi fejlődés előmozdítása érdekében... Segítve az egyéneket és közösségeket legmélyebb törekvéseik és az egyetemes közjó megvalósításában.” (*magyarnemzet.hu*; Fricz Tamás: Ferenc pápa és a globális kormányzás. 2021. máj. 17.)

» «

Húsz éve írták alá az Ökumenikus Chartát. Ebből az alkalomból közös nyilatkozatot adott ki április 12-én az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa (CCEE) és az Európai Egyházak Konferenciája (CEC). Ebből idézünk egy részletet: „Egyházaink törekednek arra, hogy »egyek legyenek«, ahogy János evangéliumának 17. fejezetében Krisztus Urunk meghagyta, és ahogy az Ökumenikus Charta is megfogalmazza... Ennek az egységnek, amelyért Jézus imádkozott, és amelyért szenvedett is, érezhetővé kell válnia a világban... Mi magunk is az egység eszközei kívánunk lenni..., hogy szolgálatunkkal az igazságosság és a béke megvalósulását munkálhassuk a világ-

ban.” (*reformatus.hu*; Angeli Bagnasco-Christian Krieger: Húszéves az Ökumenikus Charta, 2021. ápr. 17.)

» «

Június 15–17-e között tartották Pozsonyban azt a kül- és biztonságpolitikai fórumot, amelyre Ferenc pápa is elküldte videóüzenetét. Ilyen modellt javasolt: „Mindenki együttes felemelkedéséért kell munkálkodni, ami megtérést feltételez. Olyan döntéseket kell hozni, amelyek a halált életté alakítják, a fegyvereket élelemmé. De mindannyiunknak az ökológiai megtérés útjára kell lépünk.”

Hivatkozott a pápa Ésaías próféta víziójára is: „Ő tart majd ítéletet a nemzetek között, és igazságot szolgáltat számtalan népnek. Ők meg ekevassá kovácsolják kardjukat, és lándzsájukat szőlőmetező késsé. Nemzet nem emel kardot nemzet ellen, és nem tanul többé hadviselést.” (Ésa 2,4) (*www.magyarokurir.hu*; Ferenc pápa a GLOBSEC biztonságpolitikai fórum résztvevőinek: Fegyverek helyett élelemre van szükség, 2021. jún. 17.)

» «

Lerakták Berlinben az első keresztény–zsidó–muszlim imaház alapkövét. „A House of One [azaz az egy Isten háza – magyarul *temagóga* néven emlegetik, ami a templom, mecset és zsinagóga szavakból állt össze] elnevezésű intézmény... négy fő részből áll: keresztény templomból, zsinagógából és mecsetből, amelyeket összeköt a 46 méter magas tornya alatt elterülő közös tér... A vallások közötti párbeszéd, megértés és együttműködés ösztönzését szolgáló intézmény... várhatóan négy év alatt épül fel.” (*mandiner.hu*; Le-

A különböző vallások képviselői a House of One alapkövetésénél, és az épület makettjénél

rakták Berlinben az első keresztény–zsidó–muszlim imaház alapkövét, 2021. máj. 27.)

» «

Június 7-től 10-ig Magyarországon tartózkodott Kurt Koch bíboros, a Keresztény Egység Előmozdítása Pápai Tanácsának elnöke. Részt vett a június 8-án Pannonhalmán tartott, *Isten és a világ – Vendégségben az ige asztalánál* című ökumenikus konferencián. Beszédében többek között a következőket mondta: „Az egyházat és a világot nem szabad sem a fundamentalizmus jegyében szétválasztanunk, sem a szekularizmus jegyében összekevernünk, hanem egymásra kell hangolnunk őket.”

Kérdés, hogy találunk-e ilyen eszmét a Bibliában: „az egyház és a világ egymásra hangolása”.

A föld teljes népességét magában foglaló „világbirodalom” és a globális kormányzás mindinkább kiformalódó eszméje a bábéli toronyépítés történetét idézi fel a Szentírást ismerő keresztényekben.

Összeállította: Vankó Zsuzsa

Az együtt munkálkodás szükségessége

Az Úr mindenről gondoskodott, mindent megadott ahhoz, hogy az ember az üdvösség teljességének részese lehessen – ingyen... Ha nem üdvözülünk, akkor nem Isten oldalán lesz a hiba, hanem a mi oldalunkon, mert elmulasztottunk együttműködni a mennyi kegyelmi eszközeivel.

A világ Megváltója emberi természetbe öltöztette istenségét, hogy elérhesse az emberiséget. Az elesett emberiség megváltásához mind az isteni, mind az emberi természetre szükség volt. Az isteninek szüksége volt az emberire, hogy kommunikációs kapcsolat jöhessen létre Isten és az ember között. Az embernek pedig rajta kívüli és felette álló erőre van szüksége ahhoz, hogy Istenhez való hasonlósága helyreállhasson.

Isteni segítségre szorul az ember, ez azonban nem teszi szükségtelessé az emberi aktivitást.

Az ember részéről szükséges a hit, ami „szeretet által munkálkodik” [Gal 5,6], és megtisztítja a lelket, amivel megragadja Krisztus érdemét, erejét. Az Úr nem akarja, hogy az emberi erő megbénuljon, mert Istennel együttműködve hatékony lehet a jó cselekvésére. Ő nem azt akarja, hogy emberi akaratunk megsemmisüljön, mert éppen ez által kell elvégeznünk a munkát, amelyet ránk bízott.

Isten minden embernek adott munkát, és minden hűséges munkás világosságot áraszt a világba, mivel Istennel, Krisztussal és a mennyei angyalokkal egyesült az elveszettek megmentésének hatalmas munkájában. Istennel összekapcsolódva, az ő munkáját végezve mind intelligensebbé lesz az ember. Minél inkább kiteljesedik benne az isteni kegyelem munkája, annál inkább növekszik lélekben.” (Ellen G. White: *Review and Herald*, 1892. november 1.)

ADVENTTÁBOR

2021. augusztus 22-23., Biatorbágy

Kedves Testvérek!

Amint korábban jeleztük, 2021. augusztus 22-23-a között adventtábort tartunk Biatorbágyon. A tábor részletes programját a következő oldalon közöljük. Amint azt a programban láthatjátok, fontos, időszerű témákról lesz szó, amelyeket megbeszélés is követ. Bátorítunk benneteket a részvételre, hogy együtt gondolkodva, imádkozva tudjunk készülni Jézus visszajövetelére és az előttünk álló feladatokra.

A vidékről érkezők számára a biatorbágyi épületben szálláslehetőség korlátozott számban rendelkezésre áll, ennek részleteiről *Pintér Kláránál* lehet érdeklődni (pinterklara2@gmail.com; 20/569-7625).

Egy éjszakai szállásköltség: 1000 Ft/nap. Kérjük azokat, akik autóval jönnek, hozzanak magukkal ágyneműhuzatot (lepedőt, paplan- és párnahuzatot).

A tábor idejére közös étkezésről is gondoskodunk, összesen négy étkezés lesz: vasárnap ebéd és vacsora, hétfőn reggeli és ebéd. A reggeli és vacsora 500 Ft/étkezés, míg az ebéd ára 1600 Ft/étkezés. Ha valaki csak részben szeretne ott étkezni,

ezt is, kérjük, jelezze. Fontos tudni, hogy étkezést csak azoknak tudunk biztosítani, akik ezt előre jelzik! A szállás és az étkezés díját a helyszínen lehet majd befizetni. A táboron díjtalanul vehet részt mindenki, aki nem kér étkezést és szállást augusztus 22-éről 23-ára. **Jelentkezési szándékotokat (megjelölve a szállás és étkezési igényeket) augusztus 15-e (hétfő) estig jelezzétek Pintér Kláránál** (pinterklara2@gmail.com, 20/569-7625)!

Arra is kérünk benneteket, hogy lehetőség szerint azok is jelezzék e-mailben részvételi szándékukat, akik sem szállást, sem étkezést nem igényelnek, hogy lássuk előre, hány főre számíthatunk.

Imádkozzunk, hogy a tábor Istentől megáldott alkalom lehessen, és be tudja tölteni rendeltetését mindannyiunk életében.

Testvéri üdvözléssel:
az ügyintéző bizottság nevében Szabó Antal

A TÁBOR PROGRAMJA

AUGUSZTUS 22., VASÁRNAP

10.00–10.30 → Kezdő áhítat

10.30–11.40 → *Vissza az alapokhoz!* Hitünk néhány alapvető fogalmának felrészítése, újragondolása. (Téma megbeszéléssel – Prancz Zoltán)

11.40–11.50 → Szünet

11.50–13.00 → *„Szeretetet kívánok, és nem áldozatot.”* (Hós 6,6) – A hit általi megigazulás és a „felülről kapott”, Isten és ember iránti szeretet összefüggése. (Téma megbeszéléssel – Vankó Zsuzsa)

13.00–14.00 → Ebéd

14.30–15.40 → *„Mikor mindezeket látjátok, emeljétek fel fejetekeket...!”* (Lk 21,28) – Mit jelent ez a felhívás a gyakorlatban, hogyan viszonyuljunk az idők jeleihez? (Téma megbeszéléssel – Fodor Albert)

15.40–16.00 → Szünet

16.00–17.30 → *A szeptemberben tartandó eucharisztikus világkongresszus jelentősége.* – Hogyan viszonyulunk hozzá? (Buda Péter)

18.00–19.00 → Vacsora

19.00–19.45 → Fórumbeszélgetés

19.45–20.30 → Áhítat, csoportos imaóra

AUGUSZTUS 23., HÉTFŐ

8.00–9.00 → Reggeli

9.00–9.45 → Áhítat, csoportos imaóra

9.45–11.00 → *„Valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.”* (Jn 14,14) – Mit jelent Jézus nevében imádkozni? Imaéletünk megújulása. (Téma megbeszéléssel – Vigh Ágnes)

11.00–11.30 → Szünet

11.30–12.30 → *„Ott vagyok közöttük.”* (Mt 18,20) – Jelen van-e, jelen lehet-e Krisztus istentiszteleteinken? Reformok szükségessége istentiszteleti gyakorlatunkban. (Vankó Zsuzsa)

12.30–13.30 → Ebéd

13.30–15.00 → *„Adj számot a te sáfárságodról!”* (Lk 16,2) – Beszámoló az eddigi eredményekről a „Célok és irányelvek” által kijelölt munkában, további feladatok. (Szabó Antal)

Közös gondolkodás, tervezés – gyülekezeti életünkre, a misszió új lehetőségeire vonatkozóan

15.00–15.15 → Szünet

15.15–16.30 → *Az adventmozgalom helyzete* nemzetközi és hazai vonatkozásban, biblikus nézőpontból. (Raúl Herrera Rasmussen, Balogh Gábor)

Gyermek- és ifjúsági táboroztatás Óbányán

Öröm, sokrétű kihívás és feladat volt megszervezni és megtartani az idei gyermek-, kamasz- és ifjúsági táborunkat Óbányán, amelyet 2021. június 28-ától július 1-jéig (három éjszakai ottalvással) rendeztünk meg.

A táboroztatás során az említett korosztályban – mindenkit beleszámítva – összesen 67 gyermek és fiatal vett részt. A kisebb gyerekek közül voltak, akik csak nappalra jöttek. De hála a Jónak olyan sokan voltunk, hogy a hatvanfős táborozási keretet túlléptük, és sátrakkal kellett kiegészíteni a szállások férőhelyét a tábor végében. Voltak olyan fiatalok, akik önként jelentkeztek erre.

Az idei tábort is a vérédi Szélig családdal együtt szerveztük meg. Az id. Szélig házaspár vállalta a főtt étel táborba szállítását és tálalását. Mi pedig ifj. Szélig Istvánnal és feleségével, valamint néhány más segítővel együttműködve a táborozókat vezettük végig a közös programokon. Mindhárom napon kisebb-nagyobb csoportokban tartottunk bibliai tanítást a korosztályoknak megfelelően, az ebédnél pedig egy-egy tanulságos történetet olvastunk fel nekik. Ezenkívül minden étkezés után közösen énekeltünk Istent dicséző énekeket.

A tanításban két ifjúsági csoport vett részt 22 főig, két nagyobb kamaszcsoportunk is volt kb.

15–16 főig, emellett két másik csoportot is létre lehetett volna hozni a kisebbek számára. A fiatalok közül az egyik csoport az éppen érettségizettek (ezek többsége egy elit-gimnáziumból jött) és az egyetemisták köréből került ki. A másik csoportban is volt néhány egyetemista, de ott inkább a munkás fiatalok voltak többen. Az idén a fiatalokkal való foglalkozást Egerváriné Árvai Márta munkatársam, valamint Surinyák Endre és ifj. Szélig István tanítóink látták el. Mivel a kamaszok voltak a legtöbben, és tapasztaltuk már, hogy velük a legnehezebb a helyes bánásmódot és hangvételt megtalálni, ezért őket én vállaltam, s mellettem Szélig Ágnes tanító, két csoportban. Ő a kisebbeket, én pedig a nagyobbakat tanítottam. A legkisebbekkel kedves feleségem, Rita foglalkozott.

A napi programok között sok közös játék szerepelt, emellett kirándulások, és lehetőséget adtunk arra is, hogy a fiatalok spontán módon beszélgethessenek együtt, ily módon erősítve egymással való kapcsolatukat. A táborozók több mint 80%-a nem adventista családból jött, azaz más egyházakhoz tartozó szülők gyermekei voltak. Ők többségükben évről évre visszatérő táborozóink. Akadtak a fiatalok között nem hívő családból valók is, mégis szívesen vettek részt a többiekkel együtt a tanításokon. Egy-egy ilyen alkalom után a nem hívő vagy ateista háttérből jött fiatalokat külön is megkérdeztem, hogy milyenek találták a témákat, azok felvezetését, és kértem őket, hogy emeljék ki mindazt, amit fontosnak tartottak a tanításokból. Többnyire pozitív visszajelzéseket kaptam, így a csoport összetételéhez és ismeretvilágához szabva tudtuk alakítani az oktatást, úgy, hogy az célba érjen szívükben a Szentlélek által.

A fiatalok és a kamaszok között is létrejött már egy „húzóerőnek” számító csapat, akik hozzászó-

lásaikkal, magatartásukkal minden tekintetben emelték a tábor színvonalát. Kevésbé szerencsésnek találtam, hogy mivel a táborozók többsége a Krisztussal való hitben járással csak most ismerkedett, a baráti körök többé-kevésbé zárt csoportokat alkottak a játékok és a beszélgetések során. Emiatt külön is figyelni kellett azokra, akik egyedül jöttek a táborba, hogy ne érezzék magukat magányosnak. Ez egyébként a legtöbb általam ismert táborban problémát okoz, és erre a szervezők általában nem figyelnek oda eléggé.

Az étkezéseknél az asztalok megterítésére és a mosogatásra minden alkalommal hat-nyolc táborozó jelentkezett önként, ezenkívül a mosogatók nagy részét hat pécsváradai Biblia-körös és egy táborozó anyukája látta el. Napközben gyümölcsöt is szolgáltunk fel a résztvevőknek, habár a gyümölcs ára az idén nagyon megemelkedett. A táborozók szüleitől is kaptunk lekvárokat, valamennyi gyümölcsöt és önkéntes adományokat is.

A tábor költségeinek fedezéséről a mi hatalmas, élő Istenünk és szerető, jó Atyánk gondoskodott. A tábor összköltsége – nem számítva az üzemanyagköltségeket – 549 300 forint volt. Ehhez 100 000 Ft-tal járult hozzá pécsi gyülekezetünk, emellett néhány testvérünk és a táborozók

TÁBOROK

szüleinek az adományai fedezték a költségeket. Már az első napon 300 000 Ft-ot kellett kifizetnünk a szállásért. A testvéreinktől pénzt nem kértünk erre a célra, gyülekezeteinkhez sem fordultunk ez ügyben. A pécsi gyülekezet önként ajánlotta fel ezt az összeget, a bizottság jóváhagyásával. A táborozásnak nem volt díja, a résztvevőknek nem kellett fizetniük. Így voltak, akik csak egy üveg lekvárt hoztak, vagy néhány ásványvizet, de annak is örültünk. A palackozott vizet a tábor számára ingyen biztosította az egyik pécsváradi vállalkozó, aki ezt évről évre megteszi a táborozó gyermekekért. A mézet az idén is Balogh Gábor munkatársamtól kaptuk. Meg kellett oldani a kenyér, az ásványvíz, a zöldség és a gyümölcsök vásárlását és szállítását, valamint néhány táborozóval együtt holmijaink szállítását is. Szerda este Pécsváradon és környékén jég hullott, de minket, hála a jó Atyának, elkerült a jégeső, csak esőt kaptunk, az viszont jól jött, szükség volt rá.

Idei táboroztatásunk során a segítőinket érték megpróbáltatások: egy „autóütközés” és egy „koccanás” formájában, de személyi sérülés nem történt. Az ebből fakadó gondok, lelki megrázkódtatások által is tanított bennünket a Jóisten, és ez is bizonyos lelkigondozást igényelt. Megtanított minket jó Urunk arra, hogy többet és buzgóbban imádkozzunk, hogy egymással szorosabban tudjunk együttműködni.

Mindent egybevetve, feleségem reális megjegyzését hagyom az ez évi tábori beszámoló végére. Szerinte „majdnem egyensúlyban” tudtam tartani a tábort. Amint említettem neki, ez a „majdnem” szócska úgy is érthető, hogy valójában nem sikerült, de Rita azt mondta, hogy ő nem erre gondolt: jobb volt, mint a tavalyi, és minden kis előrelépésnek örülni lehet.

Bízunk abban, hogy a gyermekek és fiatalok szívében elhintett evangéliumi magvak sokszoros és jó termést hoznak az örök életre, s hogy mi, segítők, szervezők is növekedtünk tapasztalatokban és hitben egyaránt. A jó Istennek legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékaiért!

Pongrácz Róbert

Az Eleki Életmódközpont beszámolója (2021 nyara)

Az Életmódközpontról

A járványhelyzet miatt bizonytalan volt, hogyan alakulnak a nyári programjaink. Örömmel vettük tudomásul, hogy a korlátozásokat május végétől enyhíteni kezdték, így kicsit „fellélegezve” kezdhettük el a nyári időszakot.

Turnusok. A járvány a jelentkezők számának növekedését hozta. A nyáron még inkább túljelentkezés volt jellemző mindeddig. A legutóbbi turnus a „pedagógusok turnusa” volt. Szinte mindegyik résztvevő tanár végzettségű volt, közöttük iskolaigazgató, titkár, nyugdíjas tanár is. Az Igére is különösképpen fogékonyak voltak, többen érdeklődést mutattak bibliai programjaink iránt is.

Fejlesztések. Régi tervünk volt egy biobolt elindítása, amely végül a Herbakuckó nevet kapta. E célból az életmódközpont egyik raktárhelyiségét alakítottuk át. Egyelőre a turnusainkon részt vevő vendégek és munkatársaink vásárolhatnak itt, azonban a jövőben a környékbeli lakosok számára is szeretnénk megnyitni a boltot.

Örömmel tudatjuk azt is, hogy több évig tartó munkálatok eredményeként két munkatársunk beköltözhetett Mátyás király u. 7. szám alatti ingatlanunkba. Ezt a másfél szobás házat jutányos áron vásárolhattuk meg évekkal ez előtt, a felújításban számos testvér, fiatal közreműködött,

akiknek ezúton is köszönjük áldozatos munkájukat.

Biblia-táborunk tapasztalataiból

Mivel Biblia-tábort évente csak egyszer tartunk, és e programunk különösen áldásosnak bizonyult, ezért a június 21–27-e között tartott táborról részletesen is szeretnénk beszámolni.

Előzmények. Az idén újra meghirdettük Biblia-táborunkat az Eleki Vendégházban, melynek *A nagy küzdelem* című könyvünk megismerése és tanulmányozása volt a fő célja. Tavalay ez a program a járvány miatt meghiúsult, az idén azonban a Jóisten kegyelméből megtarthattuk, tizenkét vendég részvételével. E tábor – *A nagy küzdelem* c. könyv lelki üzenetei és aktualitása miatt – elsősorban testvéreinknek hirdettük meg, és ebből a szempontból kicsit csalódottak voltunk. Jelentkezett viszont néhány korábbi vendégünk, és barátok is, akik még csak most ismerkednek az Igével – látva, hogy nagyon kitartó az érdeklődésük a téma iránt, nem láttunk okot arra, hogy jelentkezésüket elutasítsuk.

A tábor fő célja. A tábor fő célja *A nagy küzdelem* c. könyv mélyebb megismerése, felfedezése

volt. A történelemnek abban a szakaszában élünk, amelyben Isten népe számára lelki ébredésre van szükség. (Erről olvasunk a laodiceai levélben: Jel 3,15–19.) Ez a könyv segítségünkre van ebben. Egyrészt feltárja a múlt történéseit, bemutatja annak tanulságait a jelenre vonatkozóan, másrészt felhívja a figyelmünket az előttünk lévő és hamarosan bekövetkező eseményekre is. Tudatában voltunk annak, hogy a rendelkezésre álló hat nap a könyv nagy vonalakban való átvételére sem elegendő, de kiválasztottunk néhány hangsúlyozottan fontos fejezetet, és ezeket tanulmányoztuk át napról napra részleteibe menően, a hozzájuk kapcsolódó bibliai igeszakaszokkal együtt. A kijelölt fejezeteket előre elküldtük a vendégeknek, így azokat már otthon elolvasva készülhettek a táborra.

A könyv aktualitására és értékére mutatnak rá Ellen G. White következő sorai: „*A nagy küzdelem* című könyvet nagyon széles körben kellene terjeszteni. Ez a könyv a múlt, a jelen és a jövő történetét tartalmazza. A földi történelem záró eseményeinek körvonalazásával erőteljes bizonyágot tesz az igazság mellett. Jobban aggódom azért, hogy lássam ennek a könyvnek a széles körű terjesztését, mint bármelyik másikat, amelyet írtam, mert *A nagy küzdelem*ben a világnak szóló utolsó figyelmeztetés világosabban szól, mint bármely másik könyvben.” (281. levél, 1905)

Konkrét programok. A közös tanulmányozások során a következő témák, illetve fejezetek szerepeltek (a számok *A nagy küzdelem* könyv fejezeteit jelölik): *A francia reformáció* (12.); *A vizsgálati ítélet* (28.); *A spiritizmus* (a 31–34. fejezetek és a 36., valamint a 39. fejezetekből részletek); *A pápaság célkitűzései* (35.); *Az utolsó figyelmeztetés* (38.); *A küzdelem végét ér* (42.).

A tanulmányok közös átvételét megelőző reggeli áhítatok mindig az aznapi témához kapcsolódó igei kijelentésekkel készítették elő a bizonyágtétel feltárásának mélységeit. Az egyes témákra bőven szántunk időt, általában egy

egész délelőttöt töltöttünk együtt (9.30 és 13.00 között, szünettel). Megdöbbentő volt, ahogy a vendégeink rácsodálkoztak a könyv egyes kijelentéseire, és amilyen komoly felismeréssel fogadták annak üzeneteit. Senkit sem kellett győzködni, a Szentlélek előkészítette a szíveket a befogadásra, és az idők jelei fényében megalapozottnak tartották a felhívásokat. A közös tanulmányozás végén közös imára is lehetőség nyílt, és volt olyan alkalom is, hogy a beszélgetés végén szinte mindenki imádkozott – még olyan is, aki addig soha életében nem imádkozott mások jelenlétében.

Délutánonként kirándulásokat szerveztünk különböző helyszínekre (Gyula, a szarvasi arborétum, a pósteleki szabadidőpark stb.). Az egyes napokat beszélgetés, filmvetítés vagy zenehallgatás zárta. A táborban a lelki feltöltékezés mellett lehetőség nyílt az egészséges életmód gyakorlására is: népszerűsítettük a növényi étrendet és a

mozgást. Jó volt látni, hogy az étkezések után tartott közös sétákon, tornagyakorlatokon, túrákon szinte mindenki részt vett.

Tapasztalatok. Egy tizenkét éve gyülekezetbe járó vendégünk a spiritizmus témakörében tartott előadás után azt mondta, hogy a reggeli áhítat és a most hallottak életmentőek voltak a számára. A záróalkalmon pedig sírva tett biznyságot arról, hogy tizenkét év után ezen a táboron értette meg a halottak állapotáról szóló tanítást és Sátán csalását! Ezután fejezte ki szándékát, hogy szeretne keresztségre készülni, és Eleken megkeresztelkedni, mert itt szabadult meg a lelki megkötöttségétől. Vajon hány ember küzd hasonló problémával a világban? Hány és hány embernek válhatna segítségére a biblikus tanításnak *A nagy küzdelem* általi gyakorlati feltárása?! Egy másik vendégünk ezen a táboron keresztül került közelebb a Jóistenhez, és azóta jó néhány online Biblia-körön is részt vesz.

Összegzés. A tábor jó tapasztalatainak felbuzdulva szeretnénk ösztönözni mindenkit *A nagy küzdelem* otthoni és csoportos átvételére. Kívánatos lenne, hogy először mindenki magának „fedezze fel” ezt a könyvet egyéni elolvasás által. A körülöttünk zajló eseményeket látva e könyv időszerűsége vitathatatlan. A Biblia-körhöz hasonló csoportos átvétel lehetőséget ad a felismerések, kérdések megbeszélésére, így az egyéni olvasásnál is nagyobb áldásban részesülhetünk. Ilyen csoportot szervezhetünk otthonainkban és gyülekezeteinkben egyaránt. Kovács Zsolt és Kovácsné Dósa Mariann testvéreink tavaly ősz óta tartanak online *Nagy küzdelem*-köröket. Mariann az életmódközpont korábbi betegei számára, akik katolikusok, reformátusok, evangélikusok vagy felekezeten kívüliek. Zsolt pedig a rokonait és családtagjait fogta össze, akik szintén nem adventisták, hanem felekezeten kívüliek, és együtt tanulmányozzák a Szentírást *A nagy küzdelem* című könyvvel.

Somogyi Lehel

AHOL „MUZSIKÁL AZ ERDŐ”

Tapasztalataink a Mátrai Művészeti Napok
erdői rendezvényein

A Mátrában 2004 óta „muzsikál az erdő”. A rendezvénysorozat elindítója, fő szervezője egy fiatal erdőmérnök. A rendezvény küldetése, amit a szervező az induláskor megfogalmazott, ma is idősebb: „Mai, felgyorsult világunkban nap mint nap érezzük a lélek és a természet pusztítását. Az aggasztó társadalmi, természeti folyamatokat egyre többen próbálják megállítani. Művészek küzdenek a lelki sivárság ellen, az erdészek, a természetvédők pedig az erdők, a természet megőrzéséért. Létrejött egy összefogás művészek, erdészek és az ország kulturális életét, az erdőt féltő és felemelni akaró emberek között. A cél egy olyan aktív, a szabadidő eltöltéséhez alkalmas alternatíva megteremtése a térség lakóinak, turistáinak, gyermekeinek, amely kötődik mind a zenéhez, mind az erdőhöz... A valódi értékekre rávilágítva, egymásra figyelő közösséget igyekszünk építeni az erdő és a zene erejével...

A *Muzsikál az erdő* mint igazi élmény, megtisztulás és testi-lelki feltöltődés azoknak adatik meg, akik legalább egy napra ki tudják szakítani magukat a mindennapi taposómalomból, és részt vesznek a rendezvényen. Magukba szívják ekkor az erdő fáinak tiszta leheletét, illatát, megizzadnak az erdei séták során. A patakon történő átkeléskor segítő kezet nyújtanak a kisgyermeknek vagy az idősebb embertársnak, és az avarban leheveredve élük meg az erdei koncertet, hatalmas

fák erőt sugárzó ölelésében.” (Szabó Lajos erdőmérnök, a *Muzsikál az erdő* főszerzője.)

A rendezvény programja mindennap egy szakvezetési erdei sétával indult, melyekre más-más környezetvédelmi téma lett meghirdetve. Erdei környezetben zajlottak a gyermekek kézműves-foglalkozásai, valamint a nekik szóló bábszínház és a zenei program is. A felnőttek számára komolyzenei és népzenei erdei koncertekkel készültek, amelyek során mindig érintve volt a környezetvédelem is.

Helyi termékek vásárlására minden helyszínen volt lehetőség, ingyen biztosították számunkra is a megjelenést. Mi válogatott könyveinkkel és tormásmust-kóstolóval készültünk. Több helyszínen helyi ételeket is készítettek, amelyeket még melegében lehetett elfogyasztani, megvásárolni. Igényes termékekkel jöttek a „helyi árusítók”: mézeskaláccsal, saját készítésű szörppel, juhtejes-lanolinós természetes szappanokkal, modern és hagyományörző kézműves-termékekkel stb. Nagyon jó légkör alakult ki az árusok között, mindenki segített mindenkinek. Sokat beszélgettünk egymással, hiszen minden nap más árus mellé kerültünk.

A látogatók is nyitottak voltak az erdei környezetben. Sok bizalmas, komoly beszélgetésünk alakult ki e napok alatt. Nyilvánvalóvá lett számunkra, hogy Isten készítette elő a kapcsolattar-

tási lehetőségeinket a résztvevőkkel. Mindig érezhető volt, hogy Isten jelölte ki nekünk a napi árusítóhelyet, és hogy Ő irányította hozzánk az érdeklődőket, sokszor az utolsó harminc percben. Nemhogy elfáradtunk volna, ahogyan teltek a napok, inkább egyre jobban feltöltődünk mi is az erdei környezetben és a szép tapasztalatok által.

Isten különleges módon tartotta ellenőrzése alatt a rendezvényt – egyetlen napot sem zavart meg az egyébként előre jelzett zápor, zivatar. Dörögött, borult, de csak jelentéktelen mennyiségű eső esett. (A rendezvény végeztével azonban teljesen beborult, és komolyan elkezdett esni az eső.) Több százan jöttek el az egyes napokra, sokan szinte az egész rendezvény ideje alatt jelen voltak.

Vásárlóink közül többen ismerték személyesen is Reisinger Jánost, vagy hallgatták internetes előadásait. Egy illető gyásza idején talált rá az előadásaira, és megértette, hogy a hit és a vallás nem ugyanaz. Ő a *Bibliai jelképlexikont* vásárolta meg. Az Abasárhoz is tartozó Sár-hegyen is volt egy rendezvény nap,

ahová az abasári idősök otthonából is hoztak fel lakókat a mentálhigiénés lelkipogozó nővér vezetésével. Ővele is hosszabban beszélgettünk arról, hogy mit is tud tenni az idősök lelki egészségéért. Ő *A fény megtalál. Történetek emberségről, reményről, szép jellemvonásokról* című könyvet választotta megvételre, hogy majd megoszthassa a felemelő tapasztalatokat „az ő időseivel” is. Akadtak vásárlók az árusítók, de még a fellépő zenészek közül is. Szinte fele-fele arányban választottak a lelki tartalmú és az egészséges életmódhoz kapcsolható könyveinkből, kb. 60 000 Ft értékben a hét nap alatt. A tormásmust-kóstoló hatására tizenkilenc üveg mustot vásároltak tőlünk. A mustkóstoló segítséget jelentett a beszélgetések elindításában is, többen csak ezután vásároltak a könyveinkből is.

Reméljük, hogy jövőre, ha újból *Muzsikál az erdő* a Mátrában, tovább folytatódnak majd, és tovább mélyülnek a beszélgetések, ismeretségek, mert aki már egyszer eljött ezekre a rendezvényekre, újból visszavágyik, még ha csak egy-egy napra is. Szívünk vágya, hogy bárcsak minél több embert viszontláthatnánk Isten országában is azok közül, akikkel a *Muzsikál az erdő* mátrai rendezvényein találkoztunk!

Jóniné Kalcsó Zsuzsa és Jóni Tibor

Kedves Gyerekek!

A mindennapi, megszokott dolgainkhoz az öltözködés is hozzátartozik. Gondolkodjunk most el ennek a lelki tartalmán egy történet kapcsán!

Pizkos ruha, tiszta ruha

Három testvér – Hajni, Laci és Gréti – szép vasárnapi reggelre ébredtek. Gréti elfogyasztotta a reggeli gyümölcsös kását, és már szaladt is, hogy homoktortát készítsen a nagynak. Nagyon szeretett homokozni. A tálcára kiöntött tortaformát virágocskákkal és magocskákkal kidíszítette, és már vitte is a nagymamájának, aki mindig örült Gréti meglepetéseinek.

Közben Lili, a szomszéd kislány is megérkezett. Vele együtt mentek mind játszani a kertben levő játszósarokba: várat építettek, csúszdáztak, hintáztak, labdáztak.

Délre alaposan bepizkolódott a ruhájuk. Édesanyjuk meg is jegyezte ezt, amikor ebédelni hívta őket:

– Ha délután sétálni mentek nagyival, ne felejtsetek el átöltözni előtte, mert nagyon összepizkolódott a ruhátok!

Ebéd után Hajni segített édesanyjának összeszedni a tányérokat, majd készülődni kezdett, hogy elmenjen a gyermekórusba.

Közben a kis Gréti a délutáni sétára készülve előkereste és felvette egyik szép ünneplóruháját. Bátyja, Laci éppen akkor indult a barátjához, amikor Gréti szép ruhájában kilépett a szobájából.

Összecsapta a kezét:

– Hugi, még a verebek is kinevetnek, nézz csak a tükörbe! A pizkos pólódra vetted fel a szép tiszta ruhát. Pizkos ruhára soha nem veszünk fel tisztát! Gyorsan vedd le, mosakodj meg, és úgy vedd fel az ünneplóruhát! – mondta Grétinek.

– Nem is figyeltem, csak a sétára gondoltam... – felelt Gréti, és már szaladt is a mosdóba, hogy levegye a pizkos pólót és megmosakodjon.

Tudjátok, gyerekek, hogy mi jutott eszembe Gréti esetéről? A Biblia ruhához hasonlítja jellemtulajdonságainkat és cselekedeteinket, mivel

„Vetkőzötték le... a régi embert... és öltöztek fel az új embert!” (Ef. 4:22a, 24a.)

Megléc Eszter

ezek kívülről is, mások számára is láthatóak. Emlekeztek rá, hogy legelőször a tiszta szívről gondolkodtunk? Nos, a tiszta szívhez tiszta ruha illik. Szeretnétek-e ti is „felöltözni” olyan szép jellemvonásokat, olyan jó cselekedeteket, mint amelyekről a Bibliában olvasunk? Ahhoz, hogy megkapjuk ezeket a Jóistentől, a piszkos ruhát „le kell vetni”, azaz meg kell szabadulnunk rossz szokásainktól, magatartásunktól, jellemvonásainktól. Ebben is csak a Jóisten tud segítségünkre lenni. Piszkos ruhára nem lehet tiszta ruhát felvenni! Ha a Jóisten segítségével ezeket nem vetjük le, akkor magunkat is, és a másikat is becsapjuk.

Pál apostol is arra tanította az efézusi gyülekezethez tartozó hívőket, hogy „vetkőzzék le” régi, rossz tulajdonságaikat, például a hazugságot, a haragot, a lopást, és „öltözzék fel” az igazmondást, a megbocsátást, az irgalmaságot és így tovább (vö. Ef 4,22–32).

Megfigyeltétek már, hogy milyen rossz tulajdonságok, szokások „piszkos ruhája” maradt rajtatok? Felhívták már erre a figyelmeteket szüleit, nagyszüleit, testvéreitek vagy éppen a játszópajtásaitok? Le szeretnétek ezeket vetközni? Kérjétek Jézust, hogy Szentlelke által segítsen levetni magatokról ezt a piszkos ruhát!

És azon gondolkodtatok már, hogy milyen szép jellemtulajdonságokat szeretnétek elnyerni Jézustól, és felvenni magatokra, mint egy szép ünneplőruhát, amiben mindig járhattok ezután? Bízatok benne, hogy Jézus értékes és szép tulajdonságokkal ruház fel benneteket, ha kérietek Tőle, és ha odafigyeltek tanításaira, Szentlelkének jóra készítetéseire a szívetekben!

Megléc Mária

KERESZTSÉGEK

Örömmel tudatjuk testvéreinkkel, hogy június 12-én keresztségi ünnepség volt Pécsen. Kilencen keresztelkedtek meg és lettek közösségünk tagjává. Június 20-án pedig Budapesten volt keresztség, ahol öten kötöttek szövetséget az Úrral és lettek hittestvéreinké. Mindnyájukra Isten áldását kívánjuk, ezzel az igével: „...Szeretettel még jobban és jobban bővülködjék ismeretben és minden értelmességben, hogy megítélhessétek, mi a rossz, és mi a jó, hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók Krisztus napjára, hogy teljeseleg legyetek az igazság gyümölcseivel, amelyeket Jézus Krisztus terem Isten dicsőségére és magasztalására.” (Fil 1,9-11)

HÁLA ÉS ÖRÖM

Isten gondoskodása betegségeim és munkáim során

Azért adtam a fenti címet írásomnak, mert nagyon hálás vagyok Istennek az átélt tapasztalataimért. Nagyon örülök, hogy megismerhettem az ő hatalmas ajándékát, a Bibliát, és ezen keresztül magát Istent. Azóta teljesen más lett az életem. Mostanra boldog, elégedett embernek mondhatom magam.

Ahogy Jézus is felszólít bennünket, hogy „menjetek be a ti belső szobátokba, boruljatok le, és imádkozzatok Istenhez, és Ő megadja majd a választ kéréseitekre”, úgy teszek én is, naponta kétszer. Vannak olyan napok, hogy ennél még gyakrabban is leborulok imára, mert ha hallok aznap valamit valakiről, akinek az ügyéért könyörögni szeretnék, akkor azt rögtön megteszem. Akkor is, ha épp otthon vagyok, vagy amikor hazaérek.

Leszállékolt nyugdíjasként kezdtem el dolgozni a tatabányai Tescóban 2010 szeptemberétől. Egy napon, négy évvel később, megtudtam, hogy meg fog szünni a munkaköröm. Személyzeti asszisztensként dolgoztam akkor az áruházban. Nagyon szerettem a munkámat. Egyébként is szeretek emberekkel foglalkozni, és ebben a munkakörben éppen a dolgozók kiszolgálása volt a feladatom. Akkor az volt a gyakorlat a Tescóban, hogy ha valakinek megszűntették a munkakörét, azt elküldték. Nem ajánlottak fel neki másik munkakört helyette.

Megtudtam, hogy a főnőkasszonyomhoz melyik napon jönnek ki Budaörsről, a központból, hogy megbeszéljék a felmondásomat. Aznap délután erősen könyörögtem Istenhez, és kértem, hogy a főnőkasszonyom találjon ki valami megoldást, hogy ne kelljen elmennem a munkahelyemről. Előtte ő beszélt a központtal telefonon, és kö-

zölte velük, hogy szeretné, ha még abban a hónapban ott maradhatnék, hogy be tudjam tanítani a tréningasszisztent, aki majd átveszi az én munkámat, s akinek feladatait viszont csökkentenék. Ebbe a javaslatba bele is egyeztek. Délután jöttek a főnőkasszonyomhoz a központból, én pedig éppen délután 5-től 10-ig dolgoztam aznap, hogy az éjszakai dolgozókkal is találkozzam.

Amikor bementem, ő azzal fogadott, hogy képzeljem el, csoda történt, mert amikor beszélt azokkal a vezetőkkel, egyszerre csak megvilágosodott előtte egy lehetséges megoldás. Azt újságolta nekik, hogy kitalált egy nagyon jó munkakört nekem: naponta két órát pénztáros lennék, három órát pedig árelenőr. (Megjegyzem, hogy az árelenőrök akkoriban állandó éjszakaiak voltak.) Mindjárt meg is beszélte ezt az áruház-igazgatóval, aki elfogadta a javaslatot. Csodák csodájára a vezetők is elfogadták, pedig először még el akartak küldeni! Hogy ezen kívül miket mondhatott nekik a főnőkasszonyom, azt nem tudom, csak azt, hogy nagyon meg volt elégedve a munkámmal, de nem csak ő, hanem az áruház-igazgató is. Talán ezért jöhetett létre Isten közbeavatkozásával ez a megmentő megoldás.

Egy másik, szintén csodaképpen átélt tapasztalatom a következő volt.

2019 májusában kezdődött el egy újabb tüdőbetegségem. Nehezen gyógyultam, így a körzeti orvosom elküldött a kórházba, egy idős belgyógyász főorvoshoz, aki azután több más vizsgálatra is továbbküldött. Őszintén elmondtam ennek a főorvosnak, hogy a mostani tüdőszakorvosommal nem vagyok megelégedve, szeretnék átmenni egy másikhoz. „Semmi akadálya” – válaszolta, majd azonnal átment a tüdőgondozóba, és kért a doktornőtől időpontot számomra, s mint kiderült, már egy hét múlva mehettem, ami nagyon nagy szó volt. Rá egy hétre pedig szintén az a doktornő kért időpontot az Országos Korányi Pulmonológiai Intézetbe, egy nagy tudású tüdőszakorvoshoz. Azt az időpontot is rövid időn belül, már a követ-

kező napra, reggel 9-re megkaptam. Így még aznap délután felutaztam Pestre, és az egyik unokatestvérem édesanyjánál aludtam. Másnap reggel mentem el onnan a Korányiba.

Ott a professzor alaposan megnézte a mellkas CT-met CD-n, és kijelentette, hogy szerinte nincs se fibrózisom, se COPD-m. (Megjegyzem, hogy a COPD-t még 2014-ben Tatabányán állapították meg a tüdőszűrőn, arra szedtem hörgőtágító belélegzős gyógyszert. A fibrózist pedig Baján, a mellkas CT-n állapították meg, amitől emberi számítások szerint négy éven belül meg kellett volna halnom...) Ezt a diagnózist – magyarázta – viszont a többi tüdőszakorvossal, ott, a Korányiban, még aznap meg fogja konzultálni. Kérte, hogy érdeklődjek másnap arról, hogy miben állapodtak meg.

Végül beigazolódtott a professzor gyanúja: valójában egyik korábbi diagnózis sem volt helyes, ők a TBC-nek egy ritka fajtájára gyanakodtak, amit majd tüdőtükrözéssel fognak megállapítani. Pár napra rá kaptam időpontot a tüdőtükrö-

zésre, ennek az eredményére viszont nyolc hétig kellett várni, addig nem kaphattam semmilyen gyógyszert. A korábbi, belélegzős gyógyszer szedését azonnal abba kellett hagynom, mert a tüdőtükrözésen látszott, hogy tele van a tüdőm kitágult hörgőkkel emiatt a gyógyszer miatt, vagyis öt évig félre lettem kezelve! A tüdőtükrözés eredménye végül igazolta a professzor sejtését: tényleg TBC-s vagyok, de szerencsére nem a fertőző formájában szenvedek. Ezt a betegséget, mint mondták, egy hosszú (másfél éves) antibiotikumos kezeléssel meg lehet gyógyítani.

Természetesen ez idő alatt is folyamatosan imádkoztam, de már nemcsak én, hanem több testvéremet is megkértem, imádkozzanak azért, hogy minél hamarabb derüljön ki milyen betegségem is van tulajdonképpen, hogy azután a megfelelő gyógyszerekkel tudják majd kezelni.

Június elején, amikor csak három napot tudtam bemenni dolgozni, behívatott az áruház-igazgató az irodájába, és közölte velem, hogy létszámleépítés miatt engem is, mint minden nyugdíjast, elküldenek. Június 23-áig kellene dolgoznom, de július 31-éig állományban leszek még, és háromhavi végkielégítést kapok. A betegségem miatt csak azt a három napot tudtam már június hónapban ledolgozni. De ebben is megsegített a Jóisten, mert nem lettem volna képes tovább dolgozni, fel kellett volna mondanom. Így nagyon jól jött a felmondás a végkielégítéssel.

A betegségemmel kapcsolatos sok-sok imatapasztalat és a közösségünkön belüli testvérek szeretete, támogatása vezetett engem végül oda 2019 nyarán, hogy elhatároztam: meg szeretnék keresztelkedni. A keresztségi felkészítő után a következő évben, 2020. augusztus 16-án Zugligetben megtörtént a hőn áhított szövetségkötésem is az Úrral.

Elmondhatom a zsoltárossal együtt: „Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!” (Zsolt 68,20) Ő mindig tudja, mikor mire van szükségünk.

Barnáné Váradi Éva

ÚJJÁSZÜLETTEM!

Keresztségi tapasztalatom

Kedves Testvéreim! 2021. június 20-án volt a keresztségem, így azóta már joggal szólíthatlak így Benneteket. Boldog vagyok, hogy közétek tartozhatok, hogy itt vagyok. Hagy mondjam el, hogyan is jutottam el idáig?

Kétszer küzdöttem meg a rákkal. A daganatra kapott hormonkezelések következményeként egy kisebb nőgyógyászati problémám lett. Sürgős beutalóval dr. Papp Gáborhoz kerültem. A vizsgálat után megkérdezte tőlem: „Szokott maga könyvet írni?” Meglepett a kérdése. Kiderült, hogy nyomon követi a munkásságomat. A beszélgetésünk során azt éreztem, amit a daganattal való küzdelmem során többször is, hogy a Jóisten nagyon szeret engem, és személyes segítőtket küld számomra. A gyors beavatkozás után már hazafelé készültem, amikor Papp Gábor a feleségével együtt meglátogatott. Ez végtelenül jólesett. A látogatás után azt tanácsolta: „Menj Elekre!” Annak ellenére, hogy a betegségemből gyorsan felépültem, mégis megfogadtam a tanácsát.

2018. december 3-án megérkeztem Elekre. Már a fogadtatás is nagyon szeretetteljes volt. Két nap múlva telefonon újságoltam el a férjemnek, hogy ha hazamegyek, vegán leszek. Megkérdezte, hogy miért? Elmeséltem neki mindent, amit addig Eleken tanultam, és hogy ezentúl szeretnék még többet tenni magamért, az egészségemért.

Hazaérkezve másnap megkérdeztem a férjemet, mit főzzek neki. Erre azt válaszolta, hogy amit én eszek, az neki is jó lesz. „Te is vegán leszel?” – kérdeztem döbbenet. Karácsony küszöbén ez azért elég nagy kihívás volt, de ennek ellenére most már két és fél éve vegánok vagyunk. Ráadásul a férjem, aki eddig sosem főzött, kiváló és lelkes vegán szakács lett. Hála ezért is Istennek!

Az Eleken eltöltött napok teljesen feltöltöttek, nagyon sok hasznos tanáccsal érkeztem haza. Megérintett az a szerény szorgalom, szeretet és

alázat, ahogy a gyógyulni vágyó vendégekkel bántak az ott dolgozók. Mélyen a szívemig hatolt az értem mondott sok-sok imádság és az Igéről való beszélgetések sora. *Másodjára néhány hónappal később, 2019. májusában már édesapámmal együtt mentem vissza, és képzést is tartottam az ott dolgozóknak.*

Ezen a ponton egy kicsit visszavinnék titeket a gyermekkoromba. Apukám párttag volt, így engem meg sem kereszteltek. Az apai nagymámam 40 km-re lakott tőlünk, és hithű katolikus, egyszerű, szorgalmas és alázatos asszony volt. Az iskolai szüneteket náluk töltöttem. Antal mama minden alkalommal végtelen örömmel fogadott. Bár a szüleim is szerettek, de a nagymamámtól kaptam meg először azt az érzést, hogy szerethető vagyok.

Mama rendszeresen és őszintén imádkozott, esténként pedig bibliai történeteket mesélt nekem. Minden cselekedetében hiteles volt számomra, ezért attól kezdve én is hittem Istenben, és kerestem Őt. De számomra a katolikus vallás idegen volt, mesterkélte, sok helyütt érthetetlen. Kerestem tehát az igazságot máshol is, ismerkedtem gyülekezetekkel, olvastam vallásokról, zarándokutakra mentem. Amikor 2017 nyarán a férjemmel elmentünk Indiába, Kis-Tibetbe, már az volt az utolsó reményem, hogy buddhista leszek. De végül az sem lett az én utam.

Egy évvel később mentem Elekre, és akkorra már le is mondtam arról, hogy rátalálok az én Istenemhez vezető útra. Tudtam, hogy a központ dolgozói adventisták, de már fel sem merült bennem, hogy a hitük hatni fog rám. Hol is tartottam a lelki életemben akkor?

Elakadtam a lelki fejlődésemben. Bár fiatal korom óta sokat fejlődtem ezen a téren, mégis évek múltán úgy éreztem, hogy elérkeztem egy olyan ponthoz a személyiségfejlődésemben, ahol már nem tudok „szintet lépni”. Minden sejtémben éreztem azt, amivé válnom lehetne, kellene, karnyújtásnyira éreztem a megoldást, de mégsem ment az átlépés.

A rákkal való küzdelem során szembe kellett néznem a halállal, ami sokkoló volt számomra. Mégsem a fájdalomtól riadtam meg, a kiszolgáltatottságtól sem, sőt még csak nem is az elmúlástól. Amivel nem tudtam mit kezdeni, az az volt, hogy mi értelme van mindannak, amit eddig tettem, ha egyszer csak eltűnök. Jó ember akartam lenni, és a társadalom számára is hasznossá válni. A halál árnyékában viszont azt éreztem, hogy hiába tettem bármit, úgy el fogok tűnni, mintha nem is éltem volna. Persze a szereteteimnek talán hiányozni fogok, és néhány könyvemet is fogják még olvasni, de végérvényesen és visszavonhatatlanul el fogok tűnni. És (bár ez nem vicces), ez halálra rémített. Segítséget is kértem ennek feldolgozásához. Minden segítség hasznos volt, de ez az aggodalom mégsem tűnt el gyökerestül.

Ugyanakkor a daganatokkal való küzdelem során erős volt a hitem, s számtalan jel és bizonyosság által is megtapasztaltam, hogy Isten velem van. Úgy éreztem, hogy Ő ezzel akar továbblendíteni a fejlődésben. Biztos voltam abban is, hogy a megélt küzdelmek tapasztalatai miatt nagyobb alázat lesz majd bennem, jobban tudok segíteni másokon, és jobban fogom élvezni az élettemmel együtt kapott ajándékokat is. Tehát a betegség alatt nem volt hiányérzetem, vagy talán nem is arra figyeltem.

Amikor Elekre érkeztem, egészen jól voltam testileg és lelkileg is. Jó életem volt, szerető családom, barátok, eredményes munka, családi ház és viszonylagos anyagi biztonság vett körül. ***Mégis nagyon hiányzott valami, ez az egy dolog pedig még büntudatot is okozott. Hiszen ha ennyi minden jó az életemben, ha ennyi ajándékot kaptam, akkor hogyan lehetek mégis elégedetlen?***

Június 9-én, a keresztségi meghallgatásom során Soós Attila azt kérdezte tőlem, hogy ***emlékszem-e pontosan, melyik volt az a pillanat, amikor felismertem, hogy megtaláltam az utat.*** Nehéz ezt meghatározni, mert tényleg nem gondoltam volna, hogy valami sorsfordító élményem lesz Eleken. Mégis teljes nyitottsággal és szeretettel hallgattam az áhítatokat, az előadásokat, és eközben észrevétlenül és fokozatosan ment végbe bennem az átalakulás. Ebből kiemelnék azért néhány fontos momentumot.

▪ Az egyik konkrét élményem az volt, ahogyan az első otlétem során egy hirtelen felmerülő problémámra ***Pásztor Judit doktornő*** reagált. Mint ha nem is ő szólt volna hozzám, hanem maga a Jóisten. Megértett, együtt érzett velem, és végtelen bölcsességet, bátorítást és szeretetet merített számomra az Igéből. Györgyike, a kezelőm is ugyanezzel a tiszteletteljes, szerető oltalmazással fordult felém.

▪ A másik meghatározó élményem a második otlétemkor történt. ***Egy áhítat során az új földről volt szó.*** Megtudtam, hogy ott minden képességünkre és addig megszerzett tapasztalatunkra, tudásunkra szükség lesz, hogy a Mennyben aktív, felelősségteljes élet lesz, melynek során még tovább fejlődhetünk. Az is meglepett, hogy végig nyomom követhetjük majd azt, hogy mindaz a jó, amit az életünkben tettünk, hogyan

befolyásolta a környezetünkben élőket. *Ezek az örömhírek felkavaróan ugyan, de csodálatosan hatottak rám.* Megszégyenültem: hogyan is gondolhattam azt, hogy mindaz a szeretet, amit Istentől kaptam és másoknak továbbadtam, eltűnhet, és nem él tovább másokban, vagy hogy nem szolgált jó példaként, sőt netán hiábavaló volt. Másrészt végtelen boldogsággal töltött el, hogy a Mennyben személy szerint is hasznos lehetek majd, sőt fejlődhetek is. Ugyanakkor mélyen megviselt az a felismerés, hogy Jézus miattam és helyettem is szenvedett és halt meg a kereszten. De határtalan hálával töltött el az az érzés, hogy mindezt önként és végtelen szeretettel tette meg, személy szerint értem (is).

Az áhítatról, ami erről szólt, úgy jöttem ki, hogy „megvan, ez az, ezt kerestem, de azért van még néhány bökkenő...”

A Biblia szövege igen hosszú és nehéz, s ahhoz, hogy én ezt ugyanúgy értsem, mint az életmódközpont dolgozói, nagyon sok év kellene még. Vajon van-e még annyi időm, képes vagyok-e megismerni, megtanulni az Igét? Bár kora gyermekko-

rom óta vágytam a szerénységre, mégis felmerült bennem, hogy tudok-e ilyen alázatossá és szerényné válni, mint ők? Ezenkívül ott van a férjem is, aki valószínűleg meg lesz rémülve attól, hogy a keresztség milyen változásokat hoz majd az életünkbe. Mi lesz vele? Mi lesz a kapcsolatunkkal? E gondolatok után *Kovács Zsolttal beszélgettem, és anélkül, hogy igazán feltettem volna neki a kérdéseimet, ő minden aggályomra választ adott.*

▪ **A negyedik meghatározó élményem a 2019 májusi záróünnepség volt Eleken,** ahol Somogyi Lehel azt kérte, hogy a turnus után a vendégek adjanak visszajelzést az átélt tapasztalataikról. Hirtelen rádöbbentem, hogy az a hiányérzet, amivel mindaddig küzdöttem, eltűnt. Rájöttem, hogy azt az úrt, amitől szenvedtem, az Atya szeretete és a Vele való személyes kapcsolat elkezdte betölteni. Tiszta szívből a testvéreimnek éreztem és szólítottam az ott lévő dolgozókat és vendégeket.

Annai könyvet vettem, hogy csomagként kellett hazaküldenem, mert nem bírtam volna el. Alig vártam, hogy tanulhassak belőlük. Örömhír volt számomra, hogy a szabad akaratom alapján

dönthetek, és „csak” keresnem és kérnem kell Istent. *„Én az engem szeretőket szeretem, és akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak.”* (Péld 8,17)

Elekről hazafelé jövet óriási vágy támadt bennem arra, hogy tanulmányozzam az Igét, Isten hozzám is intézett, élő szavát. Arra gondoltam, hogy bár szeretem a munkámat, de ha most egy évig csak a Bibliát tanulmányozhatnám, milyen nagy boldogság lenne az számomra. Ahogy hazaérkeztem, felkerestem a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát, és beiratkoztam a Biblia-alapú lelkigondozó szakirányú továbbképzésre.

Rövid időn belül megkerestem a győri gyülekezetet is. Bár némi zavart okozott bennem, amikor megtudtam, hogy két gyülekezet van, de mégis különösebb tétovázás nélkül döntöttem el, hogy melyiket keressem fel. (Többen biztattak, hogy ismerkedjek meg mindkét gyülekezettel, mielőtt döntenék, de nem akartam egyszerre „két fiúval járni”, hogy majd aztán válasszak közülük.) Titeket választottalak. Azzal a határozott kéréssel kerestem meg a gyülekezet vezetőjét, hogy szeretnék megkeresztelkedni. Ő nagyon meglepődött e kérés hallatán, hiszen épphogy csak megérkeztem hozzájuk. Talán nem is hitte el, hogy komoly a szándékom, hiszen semmit sem tudott rólam, a hosszú útkeresésemről és az eleki tapasztalataimról. Végül nagy örömeimre Molnárné Hoós Jutkát jelölték ki, hogy felkészítsen a keresztségre. Személyében egyúttal barátnőt, testvért, tanítót is kaptam. Félbehagyhatatlan beszélgetéseink voltak és vannak azóta egymással.

2020-ban sikeresen levizsgáztam a főiskolán. Emellett igyekeztem megismerni a gyülekezet tagjait, velük együtt ünnepeltem a szombatokat, és törekedtem arra is, hogy a gyülekezet hasznos tagjává váljak.

Egész mostani életemben és a lelki tanácsadói munkámban is látványosan segít megerősödött hitem, Istennel való kapcsolatom és fokozatosan fejlődő Biblia-ismeretem. Az eleki online Bibliakör életem fontos és rendszeres örömteli eseménye és tanulási lehetősége lett. Szombatonként Szabó Zoli *Jézus élete* című csoportjába járok, és én is vezetek egy *Jézus élete*-olvasókört. A szombatiskolák is rendkívül sokat jelentenek számomra, ahogy az igehirdetések is.

A Covid-járvány ugyan nagy krízist hozott az életünkbe, de a kívánságomat teljesítette: mivel dolgozni nem tudtunk, ezáltal sok idő jutott az Ige tanulmányozására. És az Atya az így kialakult anyagi nehézségek közepette is megtartott minket.

A káté tanulmányozása után, Molnárné Hoós Jutka felkészítőmnek köszönhetően, 2021. június

20-án, vasárnap Zugligetben szövetséget kötöttem az Atyával. Munkám és életem során igyekeztem mindig másokkal törődni. De bevallom, hogy egy kicsit szokatlan élmény számomra, hogy most mindezt én kapom meg másoktól. A keresztlőruha kiválasztásától kezdve az ünnepség végéig leírhatatlanul sok kedvességet, törődést, figyelmességet, szeretetet kaptam. Testvéreim végtelen örömmel, meghatottsággal vártak és készítették fel szövetségekötésekre az Úrral.

Holló Péter közvetítésével az Atyától a következő Igét kaptam: „**Boldogok, akiknek a szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják.**” (Mt 5,8) Felszabadító, boldog sírással csak annyit tudtam mondani erre később, hogy megérkeztem, erre vágytam, végre itt vagyok. Majd jó volt a keresztség után az öltözködés magányában megélni mindezt. Hasonlóképpen ünnepélyes csend ölelte át a „velem együtt született ikertestvéreimet” is. Hlatky Judit, Keleti Kata, Oláh Istvánné Ági és Tóth Annamária, öleltek Titeket!

A keresztség után további meglepetésekben volt részem: nagy boldogságomra sokan ideutaztak Elekről, és számomra még ismeretlen testvérek is szívből gratuláltak. Annyi ajándékot kaptam, hogy alig bírtam elhozni. A kórus, a zenei szolgálatok, az igehirdetések, az énekek és nem utolsósorban az ételek a szerény, szorgalmas „angyaloknak” köszönhetően igazán „mennyei” ünnepséggé tették a keresztségemet. Nem lehet szavakkal leírni a hálát a szívemben. Örök élmény marad ez, hogy segítsen minden pillanatban szoros kapcsolatban maradni az Atyával.

Soós Attila a meghallgatásomon azt is megkérdezte tőlem, hogy milyen szerepet, feladatot gondolok betölteni a gyülekezetben, a Kerakban? Nincs saját elképzelésem, nyitott vagyok minden feladatra, amivel hasznos lehetek. Köszönök minden segítséget, jó szót, ölelést. Alig várom, hogy meghálálhassam, hogy az Atya örömeire élhetek és szolgálhatok.

Szeretettel: Antal Judit

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg...” (Jel 14,13)

„Grádicsok éneke; Dávidtól. Uram, nem fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgok után. Sőt, lecsendesítettem és elnémítottam lelkemet. Amilyen az elválasztott gyermek az anyjánál, mint az elválasztott gyermek, olyan bennem az én lelkem. Bízzál, Izráel, az Úrban, mostantól fogva mindörökké!”
(131. zsoltár)

Marika néni több krónikus betegsége mellett súlyos tüdőgyulladással került be hozzánk, az eleki időszotthonba. Mint új lakóval, próbáltam megismerkedni vele. Az alapvető, általános kérdéseken kívül hagytam, hogy ő meséljen, mondjon el magáról mindent, amit fontosnak tart. Megtudtam, hogy az egyik környékbeli településről érkezett, korábban a családja ápolta.

Gyermekeiről kezdett beszélni. Elmondta, hogy született egy kislánya, egy csodaszép, fekete hajú, kék szemű leányka, aki születése után pár nappal meghalt. A dolog úgy történt, hogy amikor a szülés után elválasztották tőle a gyermeket, érthetetlen módon, esős időben otthagyták a nyitott ablak mellett. A kis csecsemő tüdőgyulladást kapott, és nem élte túl a betegséget. Megrendülve hallgattam, és láttam, hogy a gyermeke elvesztése miatti fájdalom mind a mai napig benne él.

Folytatta a történetét. Nem sok idővel később ismét született egy kislánya, aki koraszülött volt, így gyenge szervezete nem bírta kiállni az élet viszontagságait – ő is meghalt. Később még született egy fia, ő már életben maradt.

Marika néni fájdalmát az egyik gyermeke elvesztése után még az is tetézte, hogy az egyház nem akarta eltemetni a kislányt, azzal az indokkal, hogy nincs megkeresztelve.

Fohászkoztam magamban, hogyan is fogalmazzam meg azt az örömhírt, hogy az Úr Jézus

nem úgy gondolkodik, mint az ember. Ő elfogadja az ártatlan gyermeket, és nem veti el magától. A Szentlélek eszembe juttatta a Jeremiás könyvében lévő próféciát, amely előre kinyilatkoztatta Heródes gyermekgyilkosságát, és amelyet Máté evangéliuma szó szerint idéz:

„Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás: Rákhel siratta az ő fiait, nem akart megvigasztaltatni az ő fiai felől, mert nincsenek. Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szavadat a sírástól és szemeidet a könnyhullatástól, mert meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földjéből térnek vissza. Jövendődnek is jó reménysége lesz, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajönnek az ő határaikra.” (Jer 31,15–17)

Elmondtam neki, hogy ez az Ige utalás és ígértet is a feltámadásra, hogy Isten életre kelti a kisgyermekeket, és Krisztus kegyelme által mindazok, akik elfogadják Őt megváltójuknak, találkozhatnak majd elhunyt szeretteikkel. Hiszen Jézus maga mondta, hogy *„én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, élni fog”* (Jn 11,25).

Marika néni reményteljesen nézett rám. További beszélgetésünk során kiderült, hogy nem teljesen idegen tőle a Biblia, talán forgatta is valamikor, de ez a rossz tapasztalat az egyházi vezetőkkel biztos megingathatta a hitét. Megkérdeztem, hogy szeretné-e, hogy egy következő alkalommal olvassunk a Bibliából, amire a válasza igen volt. Tudta, érezte, hogy nem sok napja van már hátra...

Egy másik alkalommal T. Lajos testvéremmel együtt mentünk be hozzá. Megkérdeztük, hogy szeretné-e, hogy énekeljünk neki, amit ő örömmel fogadott. Elénekelünk neki az „Ó, mily hű barátunk Jézus...”, és a „Vonj engem, Jézus...” kezdetű énekeket. Marika néni reményteljesen nézett, hol ránk, hol pedig fölfelé. Szemében könnycseppek csillogtak. Amikor fölfelé nézett, az

jutott eszembe, hogy valahogy így tekinthetett fölfelé István is, amikor megkövezték, „*a mennybe függesztve szemeit*”.

Mivel a tüdőgyulladás miatt belső láza volt, sokat kellett itatni, beszélni már alig tudott. Ekkor eszembe jutott, így felidéztük a Jézus által mondott ígéretet: „*Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.*” (Jn 4,14)

Beszélggettünk a megbocsátásról, a kegyelemről. Arról, hogy az Úr Jézus új szívét tud nekünk adni, hogy Ő azért halt meg a kereszten, hogy nekünk örök életet adhasson, és hogy vére által megtisztítja a szívünket, ha mi befogadjuk Őt.

Elolvastuk a Bibliából a Jelenések könyvében leírt ígéreteket az új földről (Jel 21,1–7), hogy „*Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak*”, majd elénekeltük a „*Mennyei otthonom, Éden...*” című éneket.

Másnap, amikor bementem hozzá, már a szemeit sem tudta kinyitni. Látszott rajta, hogy nem sok órája, esetleg napjai lehetnek már csak hátra. A többiekkel együtt imádkoztunk érte, hogy az Úr munkálkodjon a szívében, és amiket hallott tőlünk, megérintse a szívét, értelmét, és békességben tudjon megpihenni. Mivel közeledett a hétvége, nem tudtam, hogy ha majd visszajövök, fogunk-e még találkozni, így elköszöntem tőle.

Amikor visszajöttem, még életben volt. Reggel, amint tudtam, korán bementem hozzá. Meglepő módon a szeme most nyitva volt, de levegőt már alig tudott venni. Olyan érzésem volt, mintha még valami megerősítésre lett volna szüksége, mintha még megvárt volna. Még tudtam szólni hozzá néhány biztató szót.

Néhány órával később benéztem a szobájába, és már nem lélegzett. Megpihent... Talán az Úr Jézusban? Nem tudhatjuk, ez a jó Isten titka. Nem sok, amit tenni tudtunk érte, de a Jóisten sokszor csak egy „*kicsiny segítséggel*” segíti meg az embert, éppen annyival, amennyire szüksége van.

„Ezen a földön gyakran megghiúsulnak szép reményeink. Szeretteinket elveszi tőlünk a halál. Szemeiket lezárva, és a sírba helyezve őket, nem látjuk őket többé. De a reménység felbátorítja lelkünket. Nem válunk meg egymástól örökre, mert találkozni fogunk a Jézusban alvó szeretteinkkel. Vissza fognak térni az ellenség földjéről. Az Életadó újra eljön. A szent angyalok tízezrei kísérik majd útján. Jézus elvágja a halál köteleit, megtöri a sír bilincseit, és az áldott foglyok előjönnek egészségben és örök szépségben.” (Szemlévények Ellen G. White írásaiból, 2. köt.)

M. K.

Pető Józsefre emlékezünk (1941–2021)

Pető József testvérünk 1941-ben Csepelen született. Háromévesen édesapját bombatámadás következtében elveszítette. Ezután édesanyjával és két idősebb testvérével nehéz időket éltek meg. Édesapja elvesztése mély nyomot hagyott az életében. Édesanyja második házasságából még egy fiúgyermek, Sándor született. Nővére, Erzsébet férjhez ment, hamar elkerült otthonról. Bátyjára, Andrásra, aki sok jó tanáccsal látta el őt, igen felnézett. Ő szeretett meg vele például az olvasást is. Szomorú volt a gyermekkor, de szívesen járt barátaival a Dunaparra. Érettségi után a Vendéglátóipari és Kereskedelmi Főiskolán végzett.

Felnőttkorában egy alkalommal a padláson talált egy öreg Bibliát. Azt gondolta, hogy most lehetősége lesz megvizsgálni, mi az, ami nem igaz benne. Tanulmányozásai során ráébredt arra, hogy Isten szava hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, és minden jó cselekedetre felkészít. Vágyott megtalálni azt a közösséget, ahol ígét ígével összevetve tanulják a Szentírást.

Egy időben könyvtárban dolgozott, és ott rátalált Móricz Zsigmond: *Mikor a kövek is megszólalnak* című novellájára, s ez felkeltette figyelmét az adventisták, illetve Dániel könyvének próféciái iránt. 1985-ben megkeresztelkedett Svájcban, és a Hetednapi Adventista Egyház tagja lett. Többször elmesélte, hogy megtérése után tudott csak úgy visszatekinteni életére, hogy meglátta benne a Gondviselés különleges segítségét több életve-

szélyes helyzetben is. Hálás volt azért, hogy egészen közletről megismerhette Megmentőjét és Megváltóját.

Második házasságát Gömöri Máriával 1985-ben kötötte. A Jóisten egy leánygyermekkel, Krisztinával ajándékozta meg, akit nagyon szeretett.

Amikor megismerte Isten iránta való nagy szeretetét, azt tovább akarta adni. Azon munkálkodott, hogy másokat is megismertessen ezzel. Szívügyévé vált, hogy ne csak a lelki, hanem a testi szükségletekben, betegségekben levőkön is segítsen. Természetgyógyászatot tanult. Svájcból való hazatérése után rengeteg munkával létrehozott Cserszegtomajon egy Életmód Rehabilitációs Otthont. Ott segí-

tőkkel, előadókkal és orvosokkal együtt az emberek jólétén, gyógyulásán fáradozott. Hittestvérei sokat segítettek, munkálkodtak ezeken a turnusokon. Nehézségekben és tapasztalatokban gazdag évek voltak ezek.

Az idő múltával kora és elhúzódó betegsége miatt ezt a szolgálatot már nem tudta tovább folytatni. Ezért az épületet el kellett végül adni. Mindig hálásan emlékezett Isten vezetésére, mind az eladásban, mind új otthonuk megtalálásában. Örömmel töltötte el, ha imái meghallgatásra találtak. Jelenlegi lakóhelyükön, Nemesbükön kedves szomszédokat és segítőkész embereket ismert meg.

Nagy kérdés volt számára, hogy Isten miért engedte meg sok szenvedéssel járó, évekig tartó betegségét. Hittel küzdött azért, hogy töretlenül megőrizze Gondviselőjébe vetett bizalmát. Meggyőződött arról, hogy Isten soha nem ejt hibát. Tőle erőt kérve hordozta naponta terheit és fájdalmait. Tudatosan készült az elalvásra. Imái meghallgattak. Csendesen, békésen, otthonában, szerettei körében, a feltámadás reménységében, 2021. június 1-jén elaludt az Űrban.

Ottóné Bartalos Zsuzsa

Emlékezés Fekete Jánosné Sós Annára (1928–2021)

Nusi néni Győrben született, és 1944-ben házasodott össze férjével, akinek haláláig, 1992-ig, mindvégig hűséges házasságban éltek egymással. Férje, János bácsi szabó volt, Nusi néni pedig fodrászüzletben dolgozott. Első gyermekük, János, 1945-ben Ausztriában látta meg a napvilágot, egy angol lágerben, ahová az oroszok elől menekültek. Másfél év után sokakkal ellentétben úgy döntöttek, hogy hazajönnek. Második gyermekük, Zoltán már Magyarországon, 1948-ban született. A háború viszontagságai tehát megpróbálták a fiatal párt is, amit még az is tetézt, hogy később a szabóműhely államosítva lett, így mindentől meg lettek fosztva. Nehézségeik feldolgozásában mindig az Úr adott segítséget.

Nusi néni újvárosi katolikus családból származott, és barátnője, későbbi hittestvére által ismerte meg az adventizmus alapjait. Ezt követően, 1953-ban fogadta el az Úrral való szövetségkötést. János bácsival egymás iránt érzett vonzalmuk hasonlított Izsák és Rebeka házasságához, ugyanis a hajdani fiatal leány anyukája kérésére a maradék árut a helyi piacra hordta, ahol János, látva a sok cipekedést, rakodást, besegített Nusikának. János édesanyja pedig látva a lány szorgalmát és fia vonzalmát, bátorította Jánost, hogy egy ilyen szorgalmas lányt meg kell becsülni, mert jó feleség lesz belőle. Így is lett. Nusika nemcsak szorgalmáról, hanem barátnője beszámolója alapján becsületéről is ismert volt.

Házasesetükben is megmutatkoztak a szép jellemvonások, amit János fiuk így jellemez: „Szüleim példás családi életet éltek, szeretetben és egymás iránti megbecsülésben.” Így nekik, gyermekeiknek is jó példát mutattak az istenfélő életre. Mindig a győri gyülekezet oszlopos tagjai voltak, ahonnan az alakuló szórványgyülekezeteket rendszeresen, lelkiismeretesen látogatták, gon-

dozták. János bácsi sokáig volt a gyülekezet vezetője, Nusi néni pedig híres volt utolérhetetlen vendégszeretetéről és másokról való gondoskodásáról. Van, aki a mai napig jó szívvel emlékszik testvérnőnk imádságaira, mint olyan „szívhez szóló” fohászokra, amelyeket jó volt hallgatni, épülni belőlük. Tevékeny gyülekezeti életét mindaddig végezte, amíg egészsége engedte. Mozgáskorlátozottsága egyre nehezítette a mindennapjait. Betegségekkel terhelt időskora ágyhoz kötötte, így utolsó három évében már teljesen János fia gondoskodott róla, példás gyermeki hűséggel. Odaköltözött édesanyjához, az ápolást, az ellátást és a házimunkát is mindvégig felvállalta.

Nusi néni az utóbbi időszakban már nem tudott kommunikálni, de amíg ép volt a tudata, ragaszkodott Megváltójához. Vigasztaljon mindenkit az a tudat, hogy Nusi néni hitben élt életét hitben is zárta le a Megváltó, aki romolhatatlan testtel ajándékozta meg és fogadja maga mellé mindazokat, akik örök életet nyernek. „*Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.*” (Jel 19,9)

Molnár Jutka

Emlékezés Szűts Ervinre

(1933–2020)

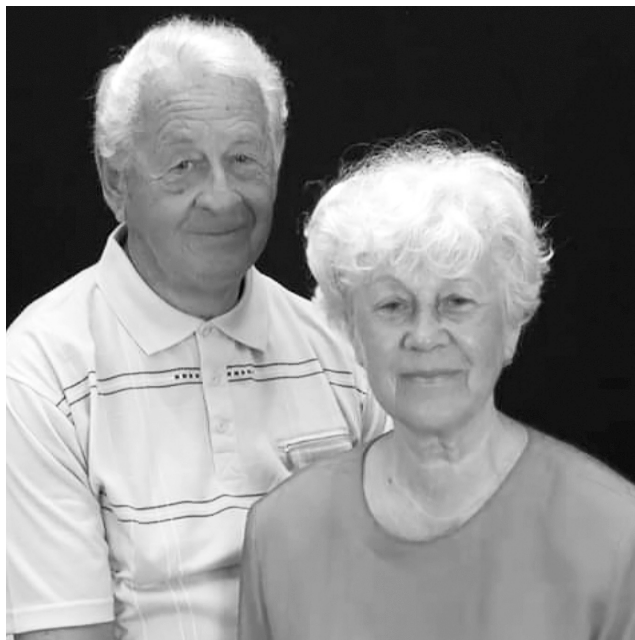
és Szűts Ervinné Vígh Katalinra

(1935–2020)

Nagyon sok szeretettel emlékezünk kedves testvéreinkre. Szűts Ervinné (szül. Vígh Katalin) 1935. szeptember 20-án Csornán, adventhívó szülők első gyermekeként született. Katika építőipari főiskolát végzett. Szűts Ervin testvérünk 1933. február 15-én született Dévaványán, szintén adventhívó szülők gyermekeként. Ő a Pécsi Orvostudományi Egyetemen végzett, Törökszentmiklóson kezdte meg azután orvosi munkáját. Körzeti és sportorvosként dolgozott. 1955-ben ismerkedett meg Katikával, majd 1956-ban kötöttek házasságot egymással. Miután összeházasodtak, Katika asszisztensként dolgozott Ervin mellett. Egy lánygyermekük született.

1977 és 2019 között Németországban éltek, és Ziegenben jártak a gyülekezetbe. Szolgáltatuk során mind Magyarországon, mind pedig Németországban nagyon sok emberrel ismerkedtek meg, és tettek bizonyosságot a Jézus Krisztusba vetett hitükről. Szívügyük volt a missziómunka, készségesen áldoztak könyvekre és folyóiratokra, mentő lelkülettel fáradozva az emberekért. Szerető szívű testvérek voltak, akik önzetlenül, mindenkor készségesek voltak segíteni másoknak. A vendégszeretetet is gondosan ápolták, nem múltak el szombatok úgy, hogy valakit ne hívtak volna meg magukhoz. Mélységesen fájlalták a nyugati adventizmus lazaságát és hitelvi elhajlásait.

Minden évben visszalátogattak vonyarcvashegyi házukba, valamint a keszthelyi gyülekezet-

be, amelynek tagjai voltak. Itt örömmel fogadták a tiszta tanításokat, nagyon vágyakoztak a szerető testvéri közösség megélésére. Véglegesen 2019-ben költöztek haza. Időskorukra az egészségi állapotuk megromlott, ezért ápolásra szorultak. Így lányuk mindent feladva visszaköltözött Amerikából Magyarországra, hogy ellássa és ápolja őket. Egészségi állapotuk súlyos megromlása miatt 2020 nyarán beköltöztek az eleki idősek otthonába. Pár hónap után először Ervin hunyt el, és nemsokára Katika is követte őt.

Nagy örömmel várták Jézus Krisztus második eljövételét. Abban a hitben haltak meg, hogy nemsokára megláthatják Urukat és Mesterüket, s ez a reményük hamarosan valósággá válhat. Mi is reméljük, hogy majd viszontláthatjuk egymást, örök fiatalságban és végtelen örömben.

A keszthelyi gyülekezet részéről:

Bakó Gyöngyi és László

Kürtszó – Negyedévenkénti gyülekezeti folyóirat

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja a Bibliaiskolák Közössége

Felelős kiadó: a Keresztény Advent Közösség elnöke, valamint a Bibliaiskolák Közössége elnöke

Szerkesztőbizottság: Buda Júlia, Fodor Albert, Udvarhelyi Valéria, Vankó Zsuzsa

Elérhetőségeink: www.kerak.hu/dokumentumtar; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu

A kiadó elérhetőségei: 1181 Budapest, Reviczky Gy. u. 46.

Tel. 06-1/267-3947, 06-20/379-6020; www.bikkiado.hu; e-mail: info@bikkiado.hu

ISSN 2732-0499

Túrmezei Erzsébet • **Soli Deo Gloria**

Ha újra csak Bábelt építenék,
valamit magamnak és nem neked;
terveim, vágyaim épülő tornyán
hogya villámgyors gondolatkezek
munkálkodnának, ég felé növelnék...
ha újra, újra csak Bábelt emelnék:
Uram, Te mindet elszélesztheted.
Széleszd el, kérlek,
és álljon ott a vágyam tornya csonkán.
A győztes énnék büszke zászlaja
sose lebegjen ormán!
Sose kacagjon, sose sírjon benne
öröm zenéje, fájdalom jaja!
Ó, amíg nincsen felépítve még,
Szélessz el minden gondolatot, tervet,
és ne engedd meg, hogy Bábelt emeljek!

Csak akaratod templomfalait
építsem egyre tiszta, szent kövekkel...
kristályos falak emelkedjete fel!
Gloria... soli... Deo!